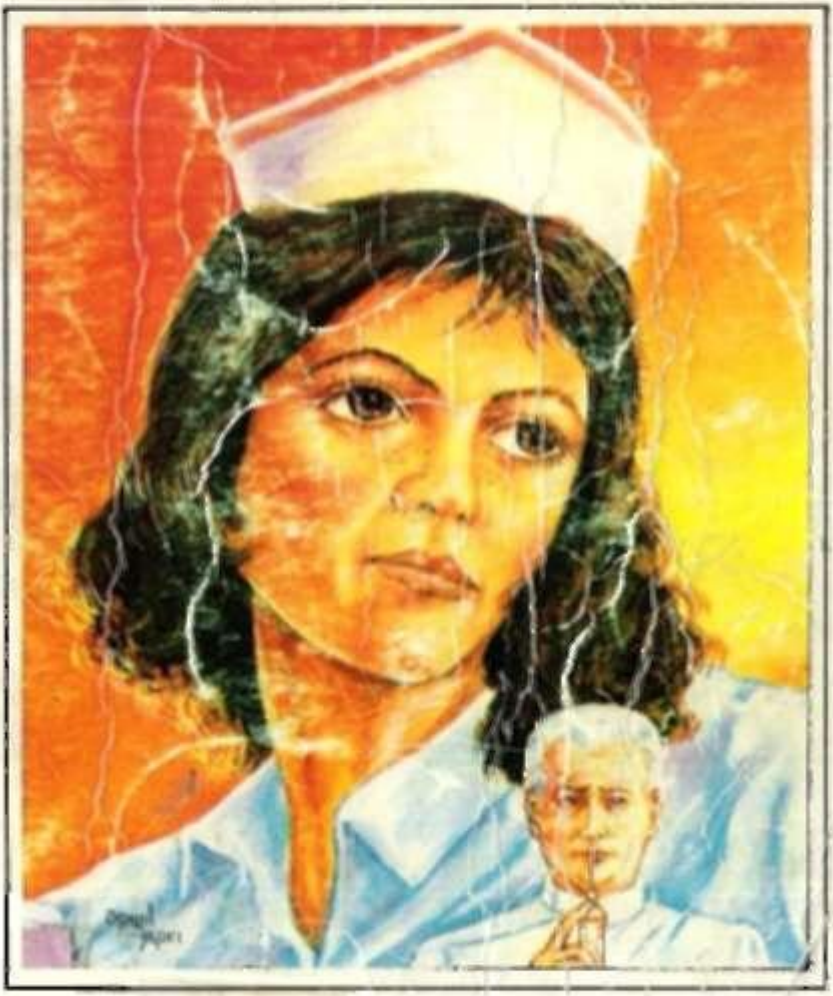
scanned by darkmalt

Kemalettin Tuğcu

ÇİLİ KIZ

www.
cizgiliforum
com

Kitabın telif hakları
Servet Basım Yayın San. ve Tic. LTD. ŞTİ ne aittir.

Yayın Yönetmeni: İsmail Hakkı Uzun

Yazışma Adresi:
P.K. 1398
34438 Sirkeci / İST.

Kapak ve İç Resimler Osman Yazıcı
Baskı Kaptan Ofset
İrfan Mücellit

İstanbul – 1992

Kemalettin Tuğcu

Çocuk Romanlar. Dizisi: 16

ÇİLİ KIZ

CEMİLE

Cemile işlerini bitirdikten sonra mutfak iskemlesini balkona-çıkarır, orada bir süre ağlar ve komşu apartmanların arkalarındaki balkonları, dar pencerelerini seyrederek avunmaya çalışırdı.

Okula gittiği sırada, arkadaş olduğu bitişik apartmandaki Sevim, orada ders çalışır, balkonun korkuluğundan uzanarak:

— Orada mısın Cemile? Ne yapıyorsun?

— Ne yaparım ben, derdi Cemile. Ağlıyorum işte.

— Kız neden çekiyorsun bu kadının kahrını? Başının çaresine bak.

— Ne yapabilirim? derdi Cemile.

— Ne yapacaksın, git bir yerde çalış.

— Burası benim anamın evi, babamın evi. Sonra neyim ben? Sokaklarda mı dileneyim?

Sevim artık, orta okulun sonuna gelmişti. Doktor kızıydı. Babası, Cemile'nin babasının hastalığı sırasında çok gelip gitmişti onlara. Albay Nazım Bey hasta yatağında ona da dert yanardı:

— Komşu, öldüğüme yanmam, ama bu kız ne olacak? Aşçı diye aldığım bu karı kızıma etmediğini koymaz.

Hakikaten aşçı Hafize, albaya bakmak şartıyla evlenmiş, onun ölümünden sonra bütün varlığına, ilk eşinden olan Cemile'nin annesinin eşyasına konduğu gibi, Cemile de onun gözlerine diken olmuştu.

Sevim biraz sonra seslendi:

— Cemile, nerede o kadın, yatıyor mu?

—- Ne yatması, dedi Cemile. Odanın kapısını kilitledi, çıkıp gitti. Komşu komşu dolaşıyor.

— Sen beni dinle, bu sana babandan, annenden kaldı, ama kimse senin halini anlamaz. Babamın bir arkadaşı var. Yaşlıca bir hekim. Onun muayenehanesinde çalışsana.

Cemile sordu:

— Beni kabul eder mi?

— Sen her işi başarırsın, dedi Sevim.

— Kadın bana rahat verir mi?

— Sen kendini bu daireden dışarıya at, artık bulabilirse bulsun.

Cemile düşünürken Sevim anlattı:

— Babam biliyor senin halini. Doktor Kerim Bey de muayenehanesine bir yardımcı arıyormuş. Kaçırma bu fırsatı. Hatta babam söylemiş bile: "Gelsin göreyim." demiş hoca.

— Hoca kim? diye sordu Cemile.

— Doktor Kerim Bey, dedi. Benim babamın hocasıdır, öğleden sonra çalışıyor. Daire küçük. Temiz-

ler havalandırırsın, hastalara randevu verirsin. Orada yatar, kalkarsın.

— İyi ama biliyorsun ki bu kadın benim ayakkabılarımı bile odasına alıp kapıyı kilitliyor. Bir yere çıkmasın diye.

— Sen orasını düşünme. Jimnastik ayakkabılarımı veririm sana.

— Kapıyı da üstüme kilitliyor kadın.

— Sen gidecek ol. Balkondan bizim tarafa geçer, bizim kapıdan çıkar, gidersin. Artık arasın da bulsun seni. Dinle beni. Doktorun muayenehanesi Lamartin Caddesi'nde. Saat ikiden sonra oraya gidersin. Babam söylemiş zaten.

— Söylemiş mi?

— Söylemiş hocaya. Ona güvenmese bu işe girişmezdi. Babamın tarafından geldiğini söylersin.

— Yapabilir miyim?

— Neden yapamayacaksın çileli kız.

Cemile'nin evden kaçışı işte bu nedenle olmuştu. Komşu dairenin balkonuna geçmiş, nüfus kâğıdını, ilk okul diplomasını alarak hocanın muayenehanesine girmiş ve yaşlı gözlerle onun karşısına çıkmıştı.

Abdülkerim Bey, ona sadece "Kerim Bey" diyorlardı. Saçı sakalı ağarmış, kırmızı yüzlü, gözlüklü bir hekimdi.

Cemile'yi hastalarından birinin kızı sanmıştı. Komşu doktorun kartını aldı ve:

— Ha, dedi. Sen misin? İyi, ama sen çocuksun kı-

zım.

Karşısında bir yere oturmuş telefona sarılmıştı:

— Yahu doktor, demişti. Bana hademe lâzım. Sen bana bir çocuk göndermişsin.

Cemile gözlerinden yaşlar, akarak nüfus kâğıdını hocanın masasının üzerine koymuştu. Kerim Bey:

— Benim başımı derde sokacaksınız, diyordu. Yaparmış, ne yapacak. Bir de bunun başına bekçi mi koyacağım?

Saat bir buçuğa gelmişti. Bekleme odası hastalarla dolmuştu. Bu odaya sigara dumanından girilmiyordu. Hastalar Kerim Bey'in dolaştırdığı bu kızın nenin nesi olduğunu birbirlerine soruyorlardı.

Muayene odası, yanında mutfak gibi kullanılan küçük oda, onun yanındaki tuvaleti gezdirdikten sonra doktor:

— Deneyelim bakalım, dedi. Başarır mısın? Ne başaracaksın acaba? Burası okul değil, deneyelim bakalım.

Sonra saat sekize kadar hastalar münakaşa ederek birbirlerine sataşarak doktorun yanına girmişlerdi.

Cemile küçük odaya kapanmıştı. Açtı, yerler, muşambalar toz toprak ve sigara izmariti içindeydi. Hatta yerlere tükürenler olmuştu.

Kerim Bey, ona bir miktar para verdi:

— Kapının anahtarını kaybetme, kapıyı da kimseye açma, dedi. Git, kendine yiyecek bir şeyler al. Yarın ben gelinceye kadar, her tarafı elinden geldiği ka-

dar temizle. Benim odamdaki kâğıtları karıştırma. Aletlere, ecza şişelerine elini sürme. Telefon durmadan çalar, kimin aradığını randevu defterine yazarsın. Saat ikiden önce kimseyi alma içeri. Gelenlere dikkat et.

Cemile kısa zamanda çok çile çekmişti. Ana ve babasından kalan apartman dairesinde ona "çileli kız", derlerdi. Aşçı diye eve aldıkları Hafize Kadın ona yüklendikçe yüklenmişti.

En tatlı lâfı:

— Bana bak, demek olurdu. Ben senin anan değilim, alırım ayağımın altına. Benimle şaka olmaz.

Yediği, giydiği, her şeyi göze batardı Cemile'nin. Canına yetmeseydi böyle evinden ayrılmazdı.

tik işi kızın yüzüne, sonra kendi odasına bakmak oldu. Yerdeki muşambalar silinmiş, muayene gömleği yıkanarak askıya asılmıştı. Muayene masasının örtüsü de temizdi. Günlerce temizlik yüzü görmeyen yazıhanenin üzeri tertemizdi. Küçük oda ve bekleme odası iyice temizlenmiş ve havalandırılmıştı. Sigara tablaları dökülmüş, yıkanmış ve kurulanmıştı. Kapının önünde de temizlenmiş bir paspas vardı.

— Aferin kız, dedi Kerim Bey. İyice havalandırmışsın muayenehaneyi. Şimdi neredeyse gelirler. Ben daha bir şey yemedim.

Yiyeceklerinden Cemile'ye de ısmarladı ve garsona:

— Bana bak, dedi. Küçük hanım burada çalışacak. Telefonla ne ısmarlarsa bekletmeden getir.

Cemile sanki uzun bir süreden beri orada kalıyormuş gibi işe başlamıştı. Telefonları, hastalan, kapıya gelenleri kaydediyor, randevu defterine adlarını yazıyor ve sonra onları sırası gelince içerideki hastayı çıkarıp yenisini hekimin yanına sokuyordu.

Gündüzün ikisinden akşamın sekizine kadar sürüyordu bu işler. Kerim Bey'in gedikli hastaları kızın adını öğrenmişlerdi. Ona Cemile Hanım, yahut hemşire diye sesleniyorlardı.

Her çeşitten insan geliyordu muayenehaneye. Sigara içiyorlardı. Yere tükürmeye kalkanlar oluyordu. Cemile:

— Burası sağlık yeri, diyordu. Yerlere tükürmeyiniz. Gerekirse tuvalete gidiniz.

Sigaralarını yere atıp çiğneyenlere de darılıyordu:

— Yanınızda küllük var, muşambalar yanık dolu.

Arada bir pencereyi açarak içerisini havalandırıyordu. Çocuklu kadınlar da geliyordu. Cemile bekleye bekleye uyuyan çocukları kendi yattığı yere götürüyor, yatağının üzerine yatırıyordu.

Ağır hastalar da geliyordu. Cemile böylelerini daha önce hekimin yanına sokmak için, sırası gelen hastalardan rica ediyordu.

İki gün sonra Kerim Bey çantasına, Cemile'ye göre bir hemşire önlüğü ve hemşire başlığı koyup getirmişti.

Buna siyah topuksuz ayakkabılar ilâve edildi. Bir hafta bile kızın yanaklarının kızarmasına yetti. Susuz kalmış da bol suya kavuşmuş bir çiçeğe benzemişti

Cemile.

Kendisinde bir canlılık, bir güç duyuyordu. Daha yürekli konuşuyordu.

Yaşının küçüklüğüne rağmen aklı başında bir kızdı. Saat iki olmadan gelen ve sabırsızlanan hastaların itirazlarına karşı:

— Haklısınız ama, hoca da bu saatlere kadar hastahanedeydi, diyordu. Yaşlı adam, o da dinlenecek, o da yaşayacak.

— Ben avuç dolusu para veriyorum.

Diyenler oluyordu. Cemile:

— Bu para işi değil, diyordu. Haklısınız ama insanlar işlerini iyi yapabilmek için güçlü olmak zorundalar.

Bazen Kerim Hoca, kızın neler söylediğini duyuyor ve başını iki tarafa sallıyordu.

Cemile'nin yüzünde birkaç çil vardı. Bu çiller onu sevimli yapmışlardı. Rahmetli babası ona "Çili Kız" derdi. Adamcağızın ölümünden sonra bu isim "Çileli Kız" olmuştu.

Ama hastalar onunla bozuşmak istemiyorlardı.

Sıra kavgası hemen her gün oluyordu. Bazen Kerim Bey, muayene odasından çıkar ve müdahale ederdi.

— Sıranızı bekleyiniz efendim.

Hastaların içinde su isteyen, hatta hap isteyen ve aspirin gibi hap arayanlar oluyordu. Bunlar Cemile'nin beyaz önlüğünün cebine bir şeyler bırakırlardı.

tik zamanlarda Cemile bu bahşişleri muayene saati bittikten sonra Kerim Bey'in masasının üzerine koymuştu.

Hoca:

— Bana bak kız, dedi. Bunlar senin hakkın. İstemiyorsun, ama veriyorlar. At cebine. Bu kadar dürüstlüğe gerek yok.

Doktor, yaşlı ve elleri titreyen bir adamdı. Bazen oturduğu yerde uyurdu.

ORTAOKUL

Hastaların verdikleri bahşişler bile yetti Cemile'ye. Kerim Hoca ona iki yüz bin lira aylık veriyordu. Hemen hemen ilk baharda muayenehaneye kapılanmış olan Cemile, eylül ayında bayağı paralı bir kız olmuş, üstünü başını yoluna koymuştu.

Böyle bir sırada, Kerim Hoca'ya rica etmişti:

— Efendim, müsaade ederseniz ben ortaokul imtihanına gireyim.

Hoca şaşmıştı:

— İyi ama sen okula gitmiyorsun ki.

— Efendim, ne zamandır ortaokul imtihanlarına hazırlanıyorum. Ben ilkokulu bitireli dördüncü yıla giriyor. İmtihana girmek benim hakkım.

— Peki bu işler ne olacak?

— İşlerle ilgisi yok efendim. Sabahtan öğleye kadar, sonra gene sabaha kadar benim vaktim var.

— İyi, hoş ama orta okul imtihanına girmek de ne olacak?

— Hiç olmazsa okumuş, elime bir diploma almış olurum.

— Ne istersen yap kızım, sana engel olamam.

Cemile bu imtihanı verebilmek için Milli Eğitim Müdürlüğüne, orta okula birkaç kez gidip gelmiş, bir hayli terledikten sonra orta okul diplomasını Kerim Hoca'ya göstermişti:

— Sayenizde başardım efendim.

Kerim Hoca yaşlı bir insandı ve kızın bu halinden çok memnun kalmış, onun aylığını iki yüz elli bin liraya çıkarmıştı.

Ana yok, baba yok, akraba yoktu. Cemile kendisinden başka güvenecek kimseyi bulamıyordu. Hatta Kerim Hoca, hayli yaşlı ve gücünü kaybetmiş bir hekimdi. Bunu kendisi de biliyor ve:

-— Kız diyordu, bu işe girdin, bari bir şeyler öğren de benden sonra bir hastaneye filân kapılanırsın.

Cemile'ye nabız saymasını, tansiyon ölçmesini, iğne yapmasını öğretmeye başlamıştı.

Hasta muayeneye girdiği zaman, Cemile onun nabzını sayıyor, tansiyonunu ölçüyor, ateşine bakıyordu. Bunları yazıp hekime vererek çekiliyordu. Bazı hastalar güceniyorlardı:

— Doktor Beyefendi, bir de siz baksanız.

Kerim Bey:

— Benim kulaklarım Cemile'ninki kadar iyi değil, diyordu.

Cemile, hekim enjeksiyon vermişse bunu da yapıyordu. Gayet dikkatli ve temiz, sonra eline çabuk bir kızdı.

Verem aşılarını, çocuk felci aşılarını da yapıyordu. Getirilen çocuklar bu aşının yapıldığını duymazlardı bile.

Muayenehane Cemile'nin evi gibi olmuştu. Silip süpürüyor, Kerim Bey'in muayene gömleklerini yıkıyor, yerlerden topladığı vizite paralarından dökülenleri masanın üzerine koyuyordu.

Haftada beş gün muayene vardı, öğleden sonra muayenehane dolup taşıyordu. Kerim Bey'in buna dayanacak gücü yoktu. Kazanıyordu, çok para kazanıyordu ama ömrü de tükeniyordu.

Cemile, biriktirdiği aylıklarını dikkatle sayıyor ve bunun üzerine bahşişlerini de koyuyordu.

O kışın ilk aylarında, Sevim'in babası Cemile'yi telefonla aradı ve kendisine haber verdi:

— Kızım, Hafize Hanım yanına bir evlâtlık almış. Bunu kendisine evlât edinmiş. Sonra da evi satılığa çıkarmış. Bak haberin olsun kızım, bu kadın bir yolunu bulur, tapu dairesini ve alıcıyı aldatıp daireyi satar. Bu iş için nüfus memurluğuna git, işi anlat. Satış için muhakkak oraya gidecektir.

Cemile nüfus memurluğuna giderek hüviyetini gös-

terdi. Annesinden ve babasından kalan daireyi üvey anasının satmak istediğini ve kimsesiz bir kız bulduğunu, onu kendisi gibi göstermeye kalktığını anlattı. Nüfus memuru kayıtlara baktı ve:

— Kızım, dedi. Bu Hafize adındaki kadın bir kızı evlât edinerek nüfusuna geçirmiş. Bize müracaatın iyi oldu.

Cemile bu işten sonra mahalle muhtarına da gitmişti, hemşire kıyafetiyle. Muhtar, onların bütün ailesini tanırdı. Hatta Hafize Hanım'ın önce bir bekçi ile evlenip ondan bir oğlu olduğunu, sonra bir emniyet memuruna varıp ondan da bir kız evlât kazandığını ve bunlarla katiyyen geçinemediğini biliyordu. Kadın, Hafize adına bir de Melâhat adı takmış ve artık vefat etmiş olan Albay Nazım Bey'in soylu karısı olarak geçiniyordu.

Muhtar, Cemile'ye üvey annesinin kendisi için bir bekâr ilmühaberi almak istediğini, ama bunun saptanmadığı için verilemez olduğunu da anlattı.

Şimdi Hafize Kadın'ın işleri karışmış demekti. Cemile akıllılık etmiş, Tapu Dairesi'ne de giderek işi anlatmış ve kendisinin sağ olduğunu, annesi ölünce oturdukları dairenin yarı hissesinin babasına ve yarı hissesinin de kendisine kalmış olduğunu anlatmıştı.

Hafize Kadın'ın ancak albaydan kalan dörtte bir hissesi vardı. Cemile, tapu kaydına bir kayıt koydurmuştu. Kendisine olmadık eziyet çektiren Hafize Kadın'a yedirmeyecekti kendi payını.

Zaten babası ölmeden önce gereken işlemi yaptırmış ve kızının hissesini tespit ettirmişti. Şimdi onun da vefatıyla yarı hissesi Cemile'ye kalmış oluyordu. Zaten kadın mahkemeden aldığı veraset ilâmını da tapuya getirmişti.

Cemile gitti, geldi ve kendi tapusunu çıkartıp eline aldı. Babasının maaşına konan Hafize, daireyi satamayacaktı.

O kışın sonuna doğru Doktor Abdülkerim Bey, muayenehanesini kapattı. Artık hekimlik yapamayacak kadar yaşlanmıştı. Zaten hastahanede uzman hoca olarak çalışıyordu. Bu arada Cemile'yi de unutmadı. Uzun süre emek verdiği hastahanenin başhekimine bir tavsiye mektubu verdi.

Her tarafta hemşire aranıyordu. Başhekim Cemile'nin yaşını küçük buldu ama bu onun çalışması için bir engel değildi. Fakat hastahanedeki hemşirelerin hepsi diplomalı kız ve kadınlardı. Alaydan yetişme bir kızı aralarında görmek istemiyorlardı. Bunun için de onu hademeler arasında çalıştırmaya başlamışlardı.

Bir gün doktor Ekrem Bey onu yerleri silerken gördü. Başhemşireyi çağırarak kızı neden bu işlerde kullandığını sordu. Kadın:

— Kızların hepsi diplomalı efendim, dedi. Bu kız alaydan yetişmiş.

Ekrem Bey:

— Hemşire hanım, dedi. Siz Cemile'nin Abdülkerim Hoca'nın yanında yetiştiğini bilmiyor musunuz?

Kadın direndi:

— Diplomasız hastabakıcı çok bizde efendim, dedi.

Ekrem Bey, Cemile'yi başhekimin yanına götürdü. Durumu anlattı. Başhekim onu başhemşireye yolladığını, ne iş yaptığını bilmediğini söyledi ve:

— Kursa yollayalım, dedi.

Bu iyi bir fikirdi. Cemile bavulunu aldı. Hemşire okuluna gitti. Tavsiyeli bir öğrenciydi. Hocanın yanında bir hayli şey öğrenen kız, üç ay sonra yapılan bir denemede hocanın dikkatini üzerine çekti.

Kerim Hoca'dan öğrendiklerini aynen uyguluyordu. Çenesinin altında bir tülbenti bile vardı. Enjeksiyon yaparken onu ağzının ve burnunun üstüne geçiriyordu. Elleri gayet temizdi, öyle boyalı tırnakları yoktu. On kız, kafile halinde hastahaneye gitrnişlerdi.

Cemile bileğindeki saate bakarak serumu damardan verdi. Hasta hiçbir sarsıntı duymamıştı. Sonra diğer kızların yaptığı gibi iğneyi damarın üstünden batırmamıştı. Deri altından giderek damarı bulmuştu.

Stajı idare eden doçent sordu:

— Sen kimin yanında çalıştın?

— Abdülkerim Hoca'nın yanında efendim, dedi Cemile.

Doçent, kızın durumunu anlayınca, onu bazen okuldan istemeye başladı. Gece hemşiresi olarak cumartesi ve pazar günleri hastahaneye alıyordu.

Bu, kazançlı bir işti. Bir gece uykusuzluğa veya özel

bir hastaya bakmaya karşılık bütün bir aylık masraf çıkartılıyordu.

Cemile güler yüzlü, tertemiz ve pek genç bir hemşire idi. Beklediği hastayı avutmasını, teselliyi biliyordu. Tatlı dilli ve nazik olduğu için onu hastalar, ameliyat olanlar tutuyordu.

Nöbetçi hekim onun uyuduğunu görmemişti. Hastanın yanında oturur, bir elindeki gazeteye, bir hastanın dalgın yüzüne bakardı.

Dereceleri alıyor, enjeksiyonları yapıyor, serumları takıyor ve bulduklarını işaretliyordu.

Artık ona "Çilli Kız" diyorlardı hekimler.

— Çilli Kız hastan nasıl?

Cemile hastaları benimsiyordu. Onlara, anası gibi, ablası gibi bakıyordu. Hiçbir zaman muayenesini ağzını kapatmadan yapmazdı, elleri tertemiz ve tırnakları kesikti. Beyaz ve yumuşak elleri vardı.

Onu tanıyan bazı erkek hastalar bile:

— Cemile yapsın iğneyi, diyorlardı. Bir türlü damarı bulamıyorlar.

Hastalığın ıstırabı ile gözleri belermiş, rengi sararmış olan hasta, kızı görünce âdeta yalvarırdı:

— Şu iğneyi sen batır, canımı yakıyorlar.

Cemile cebinden hiç kullanılmamış bir enjektör çıkarır, gereken işi yapar ve enjektörü de iğneyi de çöp sepetine atardı.

Sağlık işlerine onun kadar bağlanmış bir hemşire yok gibiydi. Onu her gören:

— Nasılsın Çilli Kız? diyordu.

Ama o okuldaydı ve büyük bir dikkatle çalışıyor, diğer kızların havai hareketlerine katılmıyordu. Onun doktorluğa hevesi olduğunu söyler ve gülerlerdi.

AŞÇI HAFİZE

Sevim'in babası Asaf Bey, hastahaneye telefon ederek Cemile'yi bulmuş ve Hafize Kadın'ın daireyi satın almak için tapudan gün aldığını bildirmişti.

Ekrem Bey, hastahanenin hem operatörü hem de kıdemli hekimiydi. İki yıl kurs gören Cemile'yi hastahaneye aldırtmış ve onu ameliyathane hemşiresi yapmıştı.

Cemile'nin yeteri kadar pratiği ve hemşirelik dalında bilgisi vardı. Ekrem Bey de yakın bir tarihte ölmüş olan Abdülkerim Bey gibi temiz ve titizdi. On altı yaşına gelmiş olan Cemile hayli irileşmiş, güzelleşmiş ve diğer hemşireleri kıskandıracak kadar göze girmişti.

Ekrem Bey:

— Cemile, dedi. İsabet, bu gün ameliyathanede bizim işimiz yok. Sen başının çaresine bak.

Cemile tanıdığı bir avukata giderek, elindeki evrakı gösterdi ve dâvayı uzun uzun anlatarak hakkının korunmasını istedi. Avukat Cahit Bey, dâvayı üzerine aldı. İlk oturumda Hafize Kadın, yanında bir kızla gelmişti. Tapuyu dâva ediyordu. Yanındaki kızın iyice beynini yıkamıştı. Ama bu kız durmadan:

— Benim adım Cemile. Babamın adı Albay Nazım diye ezberleyip duruyordu. Kadın da bir avukat getirmişti. Bu, daha ziyade bir kanun adamı değil, bir iş takipçisiydi.

İkinci oturum için, Cemile'nin gelmesi gerekmişti. Gözünde kara gözlükler vardı. Hafize Kadın onu tanımıştı, serpilmiş ve iyice irileşmişti.

Cahit Bey dâvayı bir kere daha özetledi ve:

— Dairenin dörtte üç hissesine sahip olan Cemile Hanım, işte buradadır, dedi. Hafize Hanım'ın onun yerine ileri sürdüğü kız, geri zekâlı bir zavallıdır.

Cahit Bey'in takdim ettiği evrak tetkik edilmek üzere alıkondu. Cemile'yi görünce şaşalayan Hafize Kadın:

— Yalan, hepsi yalan, bunlar uyduruyorlar! diye söyleniyordu.

Cemil, ifadesini vermiş ve çekilmişti. Kadın mütemadiyen kimsesizliğinden, borç içinde kaldığı için, kocasından kendisine kalan daireyi satmak zorunda kaldığından söz ediyordu.

Avukat söz almış ve:

— Hafize Hanım'ın ilk eşi Bekçi Ahmet Efendi'den olan oğlu Tarık Bey, şimdi Ankara'da avukatlık

yapıyor. Bundan sonra Hafize Hanım'ın ikinci eşinden doğan kızı orta okul öğretmenidir. Üsküdar'da, Ahmediye'de iki katlı evi vardır. Bu, ilk kocasından kalmadır. Ahlâksızlığı yüzünden çocukları ile geçinemiyor. Albay vefat ettiği gün, yastığının altından cenaze parasını almış ve Nazım Bey, silâh arkadaşları tarafından kaldırılmıştır. Albayın emekli maaşı gibi ailenin bütün varlığına da el koymuştur. Sayın Hakim, bu yoksul kadının kollarına dikkat ediniz. Her kolunda dörder bilezik var. Bunlar, Cemile Hanım'ın annesinden kalan bileziklerdir kî, Cemile Hanım bu kadının eziyetlerine dayanamayarak evden kaçmış ve ancak bu suretle canını kurtarmıştır.

Kadın, avukatın sözleri karşısında mantonun kolunu çekerek bilezikleri saklamaya çalışmıştı.

Avukat nihayet eve bir değer takdir edilmesini ve maalesef bu aşçı kadına kalan dörtte bir hisseyi satın alacaklarını anlattı.

Dâvayı avukat takip ediyordu. Arada bir Cemile'ye girdiği dâvanın nasıl geçtiğini telefonla anlatıyordu.

Cemile çok meşguldü. Ameliyathanenin temizliğinden sorumlu olduğu gibi, ameliyat sırasında da hastanın yanında bulunuyordu. Kız, dikkati sayesinde yalnız Ekrem Bey'i değil, bütün ameliyata giren hekimleri ve narkozitörü de uyarmıştı. Kızın hastalara karşı sevgisi, şefkati vardı. Dirseklerine kadar lâstik eldivenleri giyip yardım eder, istenilen aleti, adını söy-

letmeden anlayıp verirken bazen baygınlıklar geçirirdi.

Ekrem Bey bir defasında:

— Kendine gel hemşire, diye sesleniyordu.

Onu bir daha ameliyata almayacağını söylerdi ama, bir başka hastanede de ameliyat yapacağı sırada gene Cemile'yi isterdi.

Cemile dâvanın sonunda, annesinin ve babasının içinde öldüğü evi tutmak istemedi ve kendi hissesini kırk milyona sattı.

Bu para ona bir güz vermişti. Elinde bir güç vardı. Ama onu nasıl kullanacağını bilmiyordu. Bir süre daha hemşire olarak çalışacaktı.

Bazen operasyon yapılan hastanın odasında, bir iki gece kalıyordu. Hastanın yüzüne gözlerini diker ve sabaha kadar uyumadan beklerdi. Hatta kâğıt hışırdar da hasta uyanır diye, gazete ve kitap da okumazdı.

Dikkati, temizliği, titizliği sayesinde Cemile, hekimlerin en çok güvendiği bir hemşire olmuştu. Kim hastahanede dolanıp hastaları kontrol etmek istese onu yanına alırdı. O, bu titizliği ölüp gitmiş olan Abdülkerim Bey'den almıştı.

Onu çekemeyenler çoktu. Hatta kötü ruhlu olanlar, onun haftalarına verilecek ilâçları bir poşete koyarken yanfış ilâç verirlerdi. Ama Cemile bu gibi oyunlara gelecek kız değildi. İlâçları, hapları, kaşeleri ve drajeleri çok iyi tanıyordu.

Ona, kimi "Küçük Hemşire", kimi "Çilli Kız" diyorlardı. Yüzündeki belli belirsiz çiller ona başka bir

güzellik veriyordu.

Bir gün, bir hasta sahibi gelmiş, başhekime şikâyet etmişti:

— Gece hemşiresi diye tuttuk. Bir de baktım ki küçük bir kız sandalyenin üstünde oturuyor. İşimiz çoluk çocuğa mı kaldı?

Başhekim:

— Ben size hemşire beğendirecek değilim, demişti. Bu bizim takdirimize kalmıştır.

İkinci defa verdikleri hemşire belki yorgunluktan uyuyup kalmış, hasta uzanıp zil çalmış, gelen nöbetçi hemşirelere hasta:

— Bu hemşire uyuyup duruyor, o kadar seslendim, bir yudum su isteyecektim, zili çalmaya mecbur oldum, demişti.

Belki çok yorgun, belki kendisini tüketmiş olan yaşlı hemşire çekilip gitmiş, hasta bunu gelen ailesine söyleyince uyur, uyanırdım, bir dakika Cemile'nin daldığını görmezdim? demişti. "Ne oldu o kız?"

Hastahane hayatı büsbütün başka olurdu. Herkes kendisini haklı buluyordu. Hastanın yatağına girip, ayak ucunda uyuyanlara bile rastlamak mümkündü. Bütün gece uyanık kalıp, ertesi gün evlerine gidenler kendi aile hayatları ile uğraşıyor, tekrar hastahaneye dönüyorlardı. Dinlenilmesi mümkün olmayan bir meslekti bu.

Cemile, hastalar kendi ailesinden biriymiş gibi bırakıp çekilemezdi onları. Beklediği hastaları bir bir

yoklardı. O,hastalara yalnız hizmet için değil, aynı zamanda sevgi ve teselli veren bir kızdı da.

Cemile yaşının küçüklüğüne rağmen, hemşire diplomasını almış ve ayrıca her türlü enjeksiyona ehliyeti olduğu da belirtilmişti.

Başhekim, gizli gizli tırnaklarını uzatan ve açık pembe bir oje ile boyayan hemşireleri daima azarlıyordu. Cemile bu kalabalığın arasında fazla hırpalanıyordu.

Doktor Operatör Ekrem Bey, hastahane görevini tamamlamış ve diğer bazı hekimler gibi muayenehane açmağa kalkmıştı. Cemile'ye kendisi ile birlikte çalışmayı teklif etti.

Operasyon yapacağı zaman, onu da kendi ekibi ile birlikte götürecek ve diğer muayene günleri muayenehanesinde çalıştıracaktı.

Cemile, başhekimden müsaade alarak, Ekrem Bey'in tuttuğu muayenehaneye yerleşti.

Abdülkerim Bey'le çalıştığı gibi, orada da laboratuar şeklinde büroda bulunuyordu. Bu yeni işte uyumak mümkündü. Pek yeni olan apartmandaki dairenin kapısını kapatır ve yatağına çekilirdi.

Ekrem Bey, haftada bir iki operasyon yapıyordu ama, diğer günler nisbeten rahat bir yaşantı vardı. Yine telefonlar işliyor, randevular veriliyor ya da hastalar sıra ile muayeneye giriyorlardı.

Hastaların içinde her çeşit insan bulunduğu için, bunlara söz anlatmak kolay olmuyordu.

Cemile bazen sinirleniyor ve:

— Bunlar da hasta, diyordu. Rica ederim sıranızı bekleyiniz.

Ekrem Bey'e şikâyet edenler oluyordu, ama o da hemşireden yana çıkıyor ve hastayı yatıştırıyordu.

— Ona hak veriniz. Akşama kadar her çeşit insanla karşılaşıyor. Şunu da düşününüz, size bir operasyon gerekirse onu da benim yanımda göreceksiniz.

Soyduğu hastayı iyice muayene eder ve:

— Hemşire, derdi. Siz de bir dinleyiniz.

Bir hasta buna sinirlenmiş:

— Ekrem Bey, diye bağırmıştı. Siz hemşire yetiştirecekseniz bunun okulu vardır. Ben, tecrübe tahtası değilim.

Ekrem Bey gülümsemiş ve:

— Sakin olunuz, demişti, Hemşirenin kulakları daha yeni ve dikkati benden fazladır.

Gerekirse enjeksiyonları Cemile yapardı. Ağzı burnu örtülü, dirseklerine kadar eldivenlerle hastaya yaklaşır, iğnesini çabucak batırır, ampulü zerk eder, bazen hasta iğnenin battığını bile duymazdı. Bu da bir sanattı, ama Ekrem Bey bu kadar naz çekemezdi.

Bir gün yine çocuklu bir hasta gelmişti. Anne, hekimin yanına girmiş, Ekrem Bey bir iki defa hemşirenin zilini çalmış. Geldiği zaman da:

— Hastalarla münakaşaya mı daldın diye azarlamıştı.

Cemile'nin çilli yanaklarına bir iki damla yaş indi. Fakat hiç itiraz etmedi. O akşam hekim giderken:

— Neden bana çocukla meşgul olduğunu söylemedin, dedi. Beni kendine karşı suçlu duruma düşürdün.

Cemile içini çekerek:

— Bana itiraz hakkını veren kim? dedi.

İşin doğrusu bu idi. Ekrem Bey hastayı beklemesi için onu özel hemşire olarak bırakır, ertesi gün de muayenehanenin yeteri kadar temizlenmemiş olmasından Cemile'yi sorumlu tutardı.

Muayenehanede çalışmakla hastahanede çalışmanın pek farkı kalmıyordu. Yorgunluk, ama biraz daha fazla para.

Bu iş de altı ay kadar sürdü ve Ekrem Bey uzmanlığını arttırmak için Avrupa'ya gidince Cemile yine hastahaneye döndü.

GARİP BİR AİLE

Doktor Burhan Bey, başhekimden muayenehanelerde çalışmış ve bu işten anlayan bir hemşire istemişti. Bir dispansere gitmeye hazırlanan Cemile, muayenehaneyi tercih etti.

Doktor Burhan Bey, yeni emekliye ayrılmış bir iç hastalıkları uzmanıydı. Bir başka hekimden devraldığı büyük bir daireye Cemile'yi götürdü. Alçak gönüllü uysal bir hekimdi. Ama hastahanelerde her şeyin hazırına alışmıştı, özel olarak çalışmayı bilmiyordu.

Apartmana gittiler. Burası zemin katında bir yerdi. Cadde üstündeki büyük bir oda muayenehane olarak kullanılmıştı. Yine büyükçe bir bekleme odası ve tuvaleti, koridoru mutfak ve laboratuar gibi kullanılan bir küçük odası vardı. Bekleme odasında ne doğru dürüst oturacak bir yer vardı, ne masa, ne de sigara sehpaları. Birbiriyle ilgisi olmayan sandalyelerin altlarında sigara izmaritleri olduğu gibi, duvardan duvara gerilmiş iplerde çeşitli çamaşırlar asılıydı.

Doktorun kızının gözü Cemile'yi pek tutmamış olacak ki baştan aşağıya süzmüş ve dudağını kıvırmıştı.

Cemile sordu:

— Burası çamaşır kurutulan bir yer mi, bekleme salonu mu?

Burhan Bey:

— Bekleme salonu kızım, dedi. Boş diye çamaşır asılmış.

— Peki buranın döşemesi yok muydu?

— İşte sandalyeler var ya.

— Doktor Bey, bunlar derme çatma toplanmış şeyler. Sehpalar, sigara tablaları gerekir. Sonra dışarıda bir telefon varmış, kaldırılmış.

Dürdane Hanım:

— Salona aldık, dedi.

Küçük odaya girdiler. Burada kirli çamaşırlar ve yıkanmış olanlar bulunuyordu. Cemile:

— Burada bir buz dolabı, bir de elektrik ocağı varmış, dedi.

DUrdane Hanım sinirlendi:

— Onları buraya sen mi koydun da hesap soruyorsun, dedi.

Cemile:

— Hayır, dedi. Bir muayenehanede nelerin bulunması gerekli olduğunu ben bilirim. Aletlerin kaynatılması için bazı kaplar vardır.

Dürdane Hanım:

— Biz onları içeride, ev kısmında kaynatırız, dedi.

Muayene odasına geçtiler. Orada herhalde çok süslü bir büro masası varmış da kaldırılmış, yerine tahta bir masa konmuştu.

Muayene masası da tentürdiyot lekeli bir örtü ile kapatılmıştı. Yastık yerine bir minder konmuştu.

Yazıhanenin döner koltuğu yerinde bir sandalye vardı. Hastanın oturması için başka başka renkte iki de sandalye konmuştu. Ecza dolabının, alet dolabının kapakları açıktı ve içlerinde bir şey yoktu. Yine kirlenmiş bir muayene gömleği yerde duruyordu.

Cemile bütün bunları gördükten sonra:

— Benimle boşuna vakit kaybetmeyiniz Burhan Beyefendi, dedi. Ben burada çalışamam.

— İyi ama neden? dedi Burhan Bey.

— Siz muayenehanenin ne olduğunu bilmiyorsunuz, dedi Cemile. Burada bulunması gerekli ve işe yarar ne varsa ev kısmına taşımışsınız. İç kısımdaki döküntüleri de buraya atmışsınız. Telefonsuz, lâmbasız bir hekim masası olmaz.

Dürdane Hanım:

— Ayol sen çalışmazsan, çalışacak adam kıtlığı mı var? dedi.

— Hayır, dedi Cemile. Gündelikçi kadın çok.

Burhan Bey:

— Kızım, dedi. Ben seni bu işin uzmanısın diye rica ettim de getirdim. Muayenehane işletmedim, ne gerekirse yaparız.

Dürdane Hanım'ın sık sık karıştığı bir çekişme oldu. Burhan Bey çalışmak zorundaydı ve işin düzelmesini istiyordu.

Cemile bu işi üzerine aldı. Önce iki ilk okul çocuğunun üzerinde çalıştığı muayene masasını, buz dolabını, iki telefonu, elektrik ocağının ve aletlerin kaynatıldığı kapların taşınmasını istedi.

Kapıcıyı çalıştırarak bütün muşambaları arapsabunu ile sildirtti, camlar da silindi. îç kısma taşınmış olan bekleme odasının eşyası da yerleştirildi ve sabahtan akşama kadar çalışarak bildiği gibi düzenledi.

Dürdane Hanım iyice somurtmuştu:

— Baba, her şeyden önce evin eksiğini düzeltmelisin. Buz dolabı, çamaşır makinesi, ayrıca içeriye telefon. Ben başka türlü yapamam.

— Olur kızım, olur, diyordu Burhan Bey.

Cemile, kendi rahatını da düşünerek yatacağı yeri temin etti. En kirli olan yer tuvalet ve tıkalı lavabo idi. Bir usta getirilerek orası temizletildi ve kullanılır bir hale getirildi.

Muayenehanenin hazır olduğu sanıldığı bir sırada

Dürdane hanım yine:

— Her şeyiniz hazır oldu küçük hanım. Dünyanın masrafını yaptınız.

— Olabilir, dedi Cemile.

Daha sonra giriş kapısının sağ tarafına sarı maden üzerine siyah yazı ile büyükçe bir levha koydurttu: "Doktor Burhanettin Esenler

İç Hastalıkları Uzmanı. Muayene saatleri on dörtten sekize kadar."

Sıra Burhan Bey'e gelmişti. Her sabah tıraş olacak, temiz bir gömlek giyecek ve saat tam bir buçukta kahvesini içmiş olarak muayenehanede bulunacaktı.

Adamcağızın yaşlı ve şişman bir eşi vardı. Mehpare Hanım. Şeker hastasıydı ve evin idaresi dul olan kızı Dürdane'nin elindeydi. İki çocuk okula gidiyordu. Üçüncüsü yeni yürümüştü.

Cemile sözünü geçirmesini biliyordu. Sokağın çamuru ile içeriye girmeye kalkışan bir hastayı iyice azarlamıştı. Kapının önünde tel paspas, muayene odasının önünde de geniş ve yepyeni bir paspas vardı. Zaten kapının yanında gelenlerin ayaklarını silmelerini rica eden bir yazı vardı;

Muayenehane tertemizdi artık. Hastalar randevu alıp adlarını yazdırarak geliyorlardı. Önceleri bu tek tük hastanın yerine, sonradan kalabalık gelmeye başladı. Onları genç hemşire karşılıyor, hastalıklarını soruyor, gerekirse kendi odasına götürüp tansiyonlarını ölçüyor, daha sonra hekimin yanına sokulurdu.

Anlıyordu bu işten.

Ama yeni bir mesele çıkmıştı. Dürdane Hanım hastaların vizite parasını kendisi almak istiyordu. Cemile:

—- Siz meraklanmayınız, dedi. Vizite ücreti bellidir. Bunu doktor Beye ödeyecekler, bana değil.

Hastanın kıtlığı yoktu, öğleden önce de enjeksiyon yaptırmaya, tansiyon ölçtürmeye gelenler oluyordu.

Dürdane Hanım yine devreye girdi:

— Bunların parası nereye gidiyor?

Cemile hiç çekinmeden:

— Siz yapınız, siz alınız Dürdane Hanım, dedi.

Burhan Bey memnundu. Belki hayatında ilk defa hekimlik onurunu hissediyordu. Ütülü ve bembeyaz muayene önlüğünü giyerek hazırlanmış olan hastayı muayene ediyordu. Bulgularını protokol defterine ve Cemile'nin tanzim ettiği alfabetik kartlara yazıyordu. Böyle ciddi ve sorumlu çalışmaya ilk defa adım atıyordu. Para sonra geliyordu, ama her zamankinden de çok kazanıyordu.

Cemile, ağzı burnu yara içinde bulunan küçük Necdet'i de ele almıştı. Çok şımarık ve huysuz olan Necdet, Cemile'nin yüzündeki çıbanımsı şeylere merhem sürmesine ses çıkarmıyordu. Bu çıbanlar, sıyrıklar kısa zamanda geçti. Çocuk farkında olmadan felç aşısı yapıldı. Cemile sofrada:

— Siz bunu bu güne kadar neden ihmal ettiniz, doktor beyefendi, demişti, ömrünün sonuna kadar aileye bağ Olacak, içler acısı bir torun yetiştirmeye mi he-

vesiniz vardı? Dispanser o kadar uzakta değil.

Burhan Bey:

— Kızım, dedi. Seni beklemiş olmalıyız zahir.

Cemile Mehpare Hanım'a da yiyecek sunuyor, onun enjeksiyonlarını da yapıyordu. Bu sırada Dürdane Hanım:

— Anne, diyordu. Beşbini hazırla, enjeksiyon yapıldı.

Cemile bu sataşmalara aldırmıyordu. Kıza öğleden önce çocuk getiren, enjeksiyon yaptıran, tansiyon ölçtüren veya herhangi bir arıza için diplomalı hemşireden tavsiye isteyen eksik olmuyordu. Cemile, hastaneden yazılar da alıyordu. Kucağında çocukla gelen hiç bir anneyi de reddetmiyordu. Hatta aşıların hepsi ücretsizdi. Sonra çocukların hepsi bu eli çabuk hemşireyi, öteden beri tanıyorlarmış gibi yadırgamıyorlardı. Cemile de daima arıtılmış enjeksiyonlar bulunuyordu. Bunlar bir defa kullanılır, sonra atılırdı.

Dürdane Hanım, çöp sepetinde bu enjektörleri görüp sataşmıştı:

— Nerede bu bolluk, hani her şey kaynatılacaktı.

Cemile sakin ve yumuşaktı:

— Dürdane Hanım, sarılık gibi hastalıklar hep böyle hastadan hastaya kullanılan iğnelerden geçiyor. Zaten parasını hastalardan alıyoruz.

Burhan Bey:

-— Bırak kızım be Dürdane, diyordu. Ne alıp veremiyorsun. İlle her şeyi sen mi idare edeceksin. Çocuklarını yetiştir.

Dürdane sinirli ve geçimsizdi. Kocasının ayrılıp gitmesini bir türlü hazmedemiyordu.

Çok sıkıntı çekmişlerdi, ama şimdi şu kış başlangıcından beri hasta gittikçe çoğalıyordu. Biraz pasaklı bir adamdı ama Burhan Bey, iyi bir hekimdi, özellikle Cemile'nin büyük yardımları oluyordu.

Apandisit kuşkusuyla getirilen, öğürtü ve baş dönmeli bir genç hanımın hamile olduğu anlaşılarak gönderilmişti.

Bir dispanserde ayak üstü yapılacak tedavilerin hepsini Cemile yapıyordu.

Dürdane Hanım, bazen muayenehaneye baskın yapıyordu ama gördüğü manzaradan kendisi utanç duyuyordu. Cemile ağzında maske, dirseklerine kadar eldivenlerle pansuman yapıyor veya bir başka hastanın sıkıntısını gidermeye çalışıyordu. Hemen her dakika ellerini uzun uzun yıkıyor ve alkolle temizlik yapıyordu. Bu, onun alışkanlığı olmuştu.

Burhan Bey de artık daha temiz geziyor ve muayenehaneye geçerken aynada kendisine bir kere olsun bakıyordu.

GEÇİMSİZLİK

Cemile daha bir yıl dolmadan Burhan Bey'e şikâyet etti:

— Kızınız sizin de ağzınızın tadını kaçırıyor, benim de, dedi. Ben hemşireyim, hizmetçi değilim, öğle vaktine kadar boş duruyormuşum, evin işine de bakmalıymışım. Bana dünyanın parasını veriyormuşsunuz. Ben çalıştıktan sonra hastahanelerde de bu aldığımı alırım.

Zaten Burhan Bey, Cemile bulunmadığı sırada böyle söyleşmelerini işitiyordu. Hiç bir zaman hekimlikten bu kadar rahat para kazanmamıştı. Cemile yarı hekim demekti. Yalnız muayenehaneyi değil, hastaları da düzene koymuştu. Kızı elden kaçırmak istemiyordu:

— Biliyorum kızım, dedi. Sen Dürdane'yi buraya sokma, bildiğin gibi çalış.

Cemile böylesini de denemek istedi. Ara kapıyı kapattı. Ancak Burhan Bey geldiği zaman açıyordu. Küçük odada iki kap yemeğini kendisi pişirmeye ve orada yemeye başladı.

Ara kapının arkasında Dürdane Hanım, babasına bağırıyordu:

— Onun kadar ben de becerikliyim, diyordu. Dünya kadar para veriyorsun, ben burada yoksulluk içindeyim.

Burhan Bey:

— Dürdane, sen ancak kocanla geçimsizlik eder,

onu elden kaçırırsın. Şimdi de benim yardımcıma dilini uzatma. Hemen parayı görüyorsun, kazancımı engellemeye kalkma.

Dürdane Hanım:

— Giden parayı da görüyorum. Yerinde otursam o işleri ben de yaparım. Tansiyon ölçmek, pansuman yapmak bir şey mi?

Baba kız arasındaki münakaşa uzayıp gidiyordu. Bazen Burhan Bey, alı al moru mor muayene odasına gelir, başını dinlemeye çalışırdı.

Dürdane Hanım, ayrıca babasına çamaşır makinesi, buz dolabı ve telefon aldırmıştı. Fakat gözü hâlâ muayenehanedeki aletlerdeydi.

Birkaç defa çocukların da çamaşırlarını alıp getirmişti:

— Bunlar da yıkanacak, demişti.

Fakat Cemile artık bu kadınla baş edemiyordu:

— Ben senin hizmetçin değilim, diye bağırdı.

— Ya öyle mi? dedi Dürdane Hanım. Kendine çalışacak kapı ara.

Şeker hastası olan Mehpare Hanım da kritik durumdaydı. Burhan Bey:

— Hiç olmazsa ananı düşün, diye bağırmıştı. Sen çocuklarına bakmaktan acizsin.

Yalandan bayılıp ayılmalar, çıkıp gitme tehditleri, Burhan Bey bütün bunların yapmacık olduğunu biliyordu. Fakat Cemile de kendi hayatını yaşayacaktı. Bavulunu aldığı gibi çıktı gitti hastahaneye. Başhe-

kim onu kendi kızı gibi severdi. Onun becerikliliğini veya temizliğini başka bir hemşirede bulamamıştı.

Cemile, hemşire odasına yerleşti. Nereden bir gece hemşiresi isterlerse oraya gidiyordu. Hangi hastayı beklese nezaketi, şefkati ve konuşmasıyla kendine bağlardı.

Arası çok geçmedi. Ancak bir ay sonra Burhan Bey hastahaneye kadar gelerek ona yalvardı:

— Kızım, ben yaşlı bir insanım. Hasta dediğin kaliteli insan değildir. Her çeşidi gelir. Kimseyi reddedemezsin. Dürdane ile çatıştık. Kalktı kocasına gitti, ne yaptıysa yaptı, adamı razı etmiş. Üç çocuğunu da aldı gitti. Ben onlara ayrıca para veriyorum. Kadın evde yalnız. Bizi bırakma kızım. Şurada kaç günlük ömrüm kaldı.

Cemile tekrar döndü muayenehaneye. Dürdane Hanım hakikaten kocası ile barışmış ve gitmişti. Arada bir telefon ederek annesinin hatırını soruyordu. Fakat parayı almaya gelince utanmayı, dargınlığı bir tarafa bırakıyordu.

Cemile muayenehaneyi derleyip toparladı. Tekrar çalışmaya başladı. Öğlene kadar Mehpare Hanım inleye sızlana ona geliyor, bir yerde oturarak onunla konuşuyordu. Kadın da kızından şikâyetçiydi. Cemile bu konularda konuşmayı sevmezdi, ama kadını dinlemek istiyordu. O, konuşurken kimi hastaya enjeksiyon yapıyor, kiminin kulağını yıkıyor, hatta şikâ-

yetçi olanların elektrolarını alıyordu.

öğleden evvel bile Cemile'ye gelenler bekleme odasının kanepelerini dolduruyordu.

Orta hizmetine bakmak, temizliğe bakmak, iki kap yemek pişirmek için bir kadın tutmuşlardı. Kadın arsızın biriydi. Ağzından sigara eksik olmuyor, günde birkaç defa kahve molası veriyor ve erkenden de gidiyordu.

Ne Mehpare Hanım memnundu bu kadından ne de Burhan Bey. Cemile, tanıdığı ve yaşlandığı için evine çekilmiş olan bir yaşlı hastabakıcı kadını aradı, onu alıp getirdi.

Derme çatma bir gecekonduda oturan kadın, bu allahlık evini kiraya vererek eve yerleşti. İşine, temizliğine diyecek yoktu. Zaten baktığı iki kişiydi. Mehpare Hanım da düşe kalka iş görmekten kurtuldu. Zaten hastaydı, bazen yatağından hiç kalkmıyor, gözleri gittikçe görmez oluyordu.

Fakat Dürdane Hanım yine rahat durmuyordu. Arada bir telefon açıyor:

— Bir yerde barınamadın yine mi geldin şıllık, diyordu.

Bunu işiten Burhan Bey para almaya gelen kızını haşladı:

— Bir daha Cemile'ye telefon edersen Allah şahidim olsun sana verdiğim parayı keserim. Şıllık, sürtük sensin.

Cemile:

— Doktor Bey, diyordu. Siz hekimsiniz. Kızınız

hasta işte. Akıl hastalığı, bırakınız söylesin. Ben aldırmam.

Bazen hastaheneden bir telefon geliyor. Cemile'yi ameliyat olacak bir hasta için iki gece beklemeye çağırıyorlardı.

Cemile parasından çok hastaların sağlığı ile ilgilenir ve böyle bir hizmeti reddetmezdi.

Gidiyordu. Saat yedide hastayı teslim alıyor, sabaha kadar bekliyordu, ölümle kalım arasında yatan hasta ne zaman gözlerini açsa kızı kendisine bakarken görür ve Cemile ona gülümseyerek ferahlık verirdi.

Bahara doğru gittikçe ağırlaşan Mehpare Hanım, başucunda bekleyen Cemile'nin gözleri önünde öldü gitti.

Hastahane hayatı yaşadığı halde Cemile, kendi annesini kaybetmiş gibi ağladı ve bu zavallı kadının yasını tuttu.

Burhan Bey'in damadı cenaze törenine geldiği halde, Dürdane Hanım gelmemişti. Kocası ile haber yollamış ve annesinin bazı takılarını istemişti.

Bu vefasızlık Burhan Bey'i çok üzdü. Cemile'nin tesellisi bile onu bir süre yatıştıramadı, adeta hasta oldu.

Burhan Bey'in bir süre bir hastahanede tedavi görmesi gerekti. Cemile her gün gidip kendisini yokladı.

Bir başka gün Cemile eve geldiği zaman Dürdane Hanım'ın gelip çamaşır makinesini, buz dolabını, televizyonu alıp götürdüğünü gördü. Bunu hasta ada-

ma söylemedi.

Neden sonra Burhan Bey, sapsarı bir yüz ve incelmiş bir boyunla eve döndüğü zaman, en işe yarar eşyanın soyulmuş olduğunu gördü.

Adamcağız yine hasta hasta çalışmaya başladı. Aldığı emekli maaşı ancak apartmanın masraflarını karşılıyordu.

Küskün ve neşesiz bir yaşantı başlamıştı. Burhan Bey elli yıllık karısını kaybetmenin ağır etkisi altına girmişti. Zaman zaman ağlıyor ve yaşamakta gözü kalmadığını söylüyordu.

Doktor Burhan Bey, karısının ölümünden sonra tamamiyle kendisini bırakmıştı. Hastaları bekletiyor, muayenehaneye gelmiyor, çalışamayacağını söylüyordu.

Cemile'nin gayreti bir netice vermedi. Burhan Bey kızına noter vasıtasıyla bir yazı göndererek gelip kendisine bakmasını, aksi halde evini bir hayır kurumuna bağışlayıp huzur evine gideceğini anlattı.

Dürdane Hanım gelmedi. Kendisinin hastabakıcı olmadığını yazdı. İşte bunun üzerine muayenehanede hastalara Burhan Bey'in işten çekileceği ve rahatsız olduğu bildirildi.

Apartmanın kapısındaki sarı levha çıkarıldı. Doktor da bir iki gün dışarıda kendi işleriyle meşgul olduktan sonra:

— Evlâdım, dedi. Ben evimi, aylığımı huzur evine bıraktım. Benim bavuluma çamaşırlarımı koyuver. Bana huzur evinde bir oda verecekler. Orada gücüm

yettiği kadar yaşlılara yardımcı olacağım. Sen de başının çaresine bak iki gözüm.

Adamcağız bir sabah Cemile'yi bağrına bastıktan sonra:

— Allah senin de yardımcın olsun, dedi. Eşyasıyla, tapusuyla evini terketti.

Gelen bir araba ile doktor huzur evine, Cemile de hastahaneye gitti. Onun için açıkta kalmak korkusu yoktu. Daha karşısına çıkar çıkmaz başhekim seslenmişti:

— Geldin mi Cemile. Ben de seni arayacaktım şimdi. Bir iki gün bir hastanın yanında kalman lâzım. Sonra gel bana, artık sana hakkın olan yeri vereceğim.

Cemile daha bavulunu açmadan, özel hastahanelerden birine gitti. Orta yaşlı bir kadın vardı müdürün yanında. Cemile orada yapılan operasyonda bulunmuştu.

Müessese müdürü:

— Bize lâzım oldun Cemile, dedi. Bir erkek hastamız var. Korkma, öyle çapkınlardan değil. Zaten gerektikçe erkek hademeleri yardım için çağıracaksın. Nazmiye Hanım, hastamızın kızıdır. Evinde iki çocuğu var. Onları bırakamıyor. Haydi kızım, hemen başla işine. Yetmişlik bir erkekti hasta. Bir gün önce ameliyat olmuş, geceyi biraz sancılı geçirmişti.

Nazmiye Hanım'ın gözü Cemile'yi pek tutmamıştı. Fakat müdürün verdiği talimata karşı gelmedi.

İki yataklı, ayrıca oturma yeri, içinde tuvaleti, telefonu olan bir küçük daireye girdiler.

Cemile derhal hastayı teslim aldı. Bir iki gün, geceli gündüzlü bakacaktı.

Bu hasta da kısa bir süre önce eşini kaybetmişti. Şimdi zengindi ve canı da o nisbette tatlıydı.

HASTAHANE GECELERİ

Cemile usanmıştı bu yaşantıdan. On dört yaşından beri bu hastahane hayatını yaşamıştı. Sekiz yıl bu. Ne çocukluğunu bilmiş, ne de genç kızlığını.

Daha kendi yaşantısını da düşünecek zamanı yoktu. Bu huysuz ve canı çok tatlı olan adam fazla bir ıstırabı olmadığı halde inliyordu. Kızı onu bırakıp gitmişti. Adam yetmiş yaşının verdiği bir huysuzlukla hekimlere bile çatıyor ve gözü Cemile'yi de pek tutmamıştı.

Kendisine bir serum takılması gerektiği sırada nöbetçi hekimin elinden iğneyi alan Cemile:

— Siz bana bırakınız doktor, demişti.

Cemile'nin elinde bir keramet vardı sanki. Doktor hakikaten bu işin acemisiydi ve hasta canının yakılmasını istemiyordu.

Cemile çabucak damarı buldu ve elinin üstüne elini koydu:

— Siz üzülmeyiniz, dedi. Kolunuzu kıpırdatmayınız lütfen.

Kötü bir gece geçirmiş olmalıydı. Cemile ona çok küçük bir kamışla bir iki defa su içirdi.

Ameliyatlı adam bardaklarla su içse duyamayacaktı. Cemile:

— Lütfen bir iki saat daha sabredin, dedi. Mümkünse biraz uyuyunuz.

— Uyumaya korkuyorum, ya uyanamazsam.

— Ben sizi uyandırırım.

— Sen kim oluyorsun ki?

— Ben hemşireyim efendim. Hemşire Cemile.

Anladık ne olduğunu.

Cemile bir eliyle onun elinin kımıldamamasını temin için elini okşarken, bir eliyle de gümüşi bir renk almış olan saçlarını yavaştan karıştırmaya başlamıştı.

Bu temasla hasta kendini dinler gibi gözlerini kapattı ve biraz sonra uyudu.

Cemile yavaşça elini başından çekti. Bekledi, bir saat, iki saat. Nihayet operatör yoklamaya geldi. O zaman hasta gözlerini açtı.

Hasta nispeten sakindi, fakat şimdi pansumandan korkuyordu. Sonra utangaçtı da:

— Bu kız gitsin, dedi.

Cemile biraz kenara çekildi. Operatör:

— Yarayı açacak değilim, dedi. Kanayıp katlamadığını anlamak istedim.

Operatör:

— Sen mi bakıyorsun Cemile? dedi. Çok iyi kızım. Su isterse ver, pek soğuk olmasın, biraz sulu şeyler yedir.

Cemile:

— Serumun içinde besin var efendim, dedi.

Operatör giderken Nazmi Bey seslendi:

— Doktor, pek uzaklaşma.

Operatör:

— Hastahanedeyim, dedi. Ama bana ihtiyacınız yok. Cemile size yeter, sakin olunuz.

Ne garip, babasına benzeyen bu adam, hemen hemen onun yaşındaydı ve onun adı Nazım'dı. Adları arasında bir yakınlık vardı.

Cemile kendisine teselliler arıyordu. Fakat bu hastahane saatleri bazen insanı canından bezdiriyordu. Ayakta dura dura ayaklarına karasular iner, ayakkabılarını çıkartamaz, ayakkabı ayağını sıktıkça sıkar, ama yine de sağa sola koşmak zorunda kalır. Başını bir yere dayayıp birkaç dakika kestirmeye imkân yoktur.

Yirmi iki yaşındaydı Cemile. Artık hayli irileşmişti. Yine güzel, renkli ve canlıydı. Fakat ne zamana kadar bu eziyeti çekecekti.

Bazen kendisini baktığı hastanın yerine koymak isterdi. Sırt üstü yapmak, ayaklarını dinlendirmek, hareketsiz uyumak ne bulunmaz bir şeydi.

Nazmi Bey'e kaşık kaşık su içirdi. Bir aralık bir çay istedi ve hastanın ağzını yakmayacak kadar soğutarak kaşık kaşık içirdi.

Nazmi Bey, onun yüzüne bakıp kalmıştı.

Çay bittikten sonra:

— Ateşim yok, değil mi? diye sordu.

— Hayır, yok maşallah.

— Bu yaşta apandisit olur mu?

— Her yaşta olur.

— Senin adın Cemile değil mi?

— Evet efendim.

— Baban neciydi?

— Babam, piyade albayıydı.

— Sağ mı?

— Hayır, çok oldu vefat edeli.

— Annen var mı?

— Hiç kimsem yok.

— Babanın adı neydi?

— Nazım.

— Benimki de Nazmi. Ama ben asker değilim.

Hasta uyudu. Birisinin uyuması, uykuya ihtiyacı olan için büyük eziyet. Cemile'nin gözleri kapanıyor, ense kasları gevşiyor, başını bir yere dayamak ve gözlerini kapamak istiyordu.

Ama, hayır, uyumayacaktı. Ortalık o kadar sessizdi ki bileğindeki saatin çalışmasını duyuyordu. Sonra derinden derine odalardaki zillerin sesleri.

Kimbilir ne hastalar vardı, kimbilir ne ıstırap çeki-

yorlardı. Bazen bir kapı açılınca odanın içinden iniltiler geliyordu.

Bir aralık nöbetçi hekim onu istetmiş. Gelen hastabakıcıyı Nazmi Bey'in yanında bıraktı.

Bir hastaya damardan iğne yapmak gerekmiş. Birkaç defa sınamışlar, damarı bulamamışlar.

Bu, Cemile'nin işiydi, temiz elleriyle yaptı bu işi. Hatta hasta sesleniyordu:

— Daha bulamadınız mı damarımı?

Cemile onu yatıştırdı.

Hasta yine söylendi:

— Ne bekletiyorsun, bitirsene bu işi.

— Sakin olunuz, yavaş yavaş, yoksa biraz sarsar sizi.

— öyle mi?

Cemile giderken hekim:

— Sağ ol Cemile, dedi.

Oradaki hemşire Cemile'nin arkasından bakıyordu.

Bu defa Nazmi Bey söylendi:

— Nerede kaldın, biz tutmadık mı seni?

— Bir enjeksiyon yapmamı istedi nöbetçi doktor.

— Hastahane hemşire dolu, doktor yapsa ya.

— Doktorlar bu işlere pek alışık değillerdir. Hemşireler yapar çoğu zaman enjeksiyonları.

— Hemşirenin kıtlığı mı var?

— Bazı hastalar huysuzlaşır, hemşirelerini de şaşırtır.

— Sen nerede çalışıyorsun?

— Bir hekimin muayenehanesindeydim. Zavallı

adam hayli yaşlıydı. Huzur evine gitti bu sabah.

Akşama doğru Nazmi Bey'e hafif bir kahvaltı getirdiler. Cemile sütü içirdi, sonra hademeye:

— Ben sabahleyin bir şey yemedim, dedi. Söyle, bana bir çay versinler.

Hastanede gece hayli erken başlıyordu. Yemekler dağılıyor, son enjeksiyonlar yapılıyor, gündüz hemşireleri giyinip gidiyor, gece çalışacak olanlar odaları dolaşıp tabelâlara bakıyorlardı.

Nazmi Bey'in kızı geç vakit telefon etti. Cemile:

— Babanız hamdolsun iyi, dedi.

Sonra telefonu Nazmi Bey'e verdi. Nazmi Bey:

— iyiyim, dedi. Biraz ağrım var. Ama merak etme gerekirse seni çağırırlar. Çocuklara iyi bak, kocana selâm. .

YENI BİR YUVA

Arası bir hafta geçmeden Başhekim Cemile'yi çağırarak Nazmi Bey'in kendisini istediğini haber vermişti. İki gece üst üste hasta bekleyen Cemile, yorgun argın söylenilen yere gitti. Lüks bir apartmanın ikinci katında bir daireydi burası. Kapıdaki büyük etikette: "Nazmi Ziya Sevgen" yazılıydı. Altında daha küçük bir yazı ile İthalat - İhracat Şirketinin sahibi olduğu yazılı idi.

Cemile Nazmi Bey'i ayağında pijamalarla salonda buldu. O güne kadar gördüklerinden çok daha pahalı ve itinalı döşenmişti burası.

Orta masasının üstünde bir yığın kâğıt ve fatura dosyaları vardı. Dosyalardan birinde renkli olarak büyütülmüş, yaşlı fakat hayli güzel bir kadının portresi vardı.

Salona donu bacaklarının üzerine düşmüş bir oğlan çocuğu girmiş, Cemile'ye şaşkınlıkla bakıyordu.

Nazmi Bey'in kızı koşarak girdi içeriye ve çocuğu kaptı:

— Affedersiniz, dedi. Bunlardan hiç rahat yok ki.

Bir başka yerden başka çocuk sesi geliyordu. Cemile, Nazmi Bey'in işaret ettiği yere oturdu. Adam:

— Kendimi toparlayamadım kızım, dedi. Başım dönüyor, kendimde bir tıkanıklık hissediyorum. Bakıma ihtiyacım var benim. Öte yandan işleri tasfiye etmek zorundayım.

Önlüklü ve başı bağlı hayli genç bir hizmetçi dolaşıyordu ortada.

Nazmi Bey:

— Bana bak Fatma, dedi. Küçük Hanım'ın odasını hazırladın mı?

— Hazırladım efendim, dedi Fatma. Hanımefendi de baktılar. .

Nazmi Bey Cemile'ye ne içeceğini sordu. Hemşire de çay istedi. Bu çay küçük bir semaverle geldi. Masanın üzerine kondu. Tepside bisküvi gibi bir şeyler

de vardı.

Cemile açtı ve davet beklemedi. Nazmi Bey, çıplak ayaklarına terlik giymişti. Pijamasının göğsü açıktı ve buradan göğsünün kılları gözüküyordu.

Hemşire ne için çağırıldığını bilmediği halde, çayı içti ve açlığını biraz yatıştırarak konuşmaya hazırlandı. Fakat Nazmi Bey, uzun uzun bir şeyler söyleyecek halde değildi. Başı çok kalabalık olmalıydı:

— Kızım, dedi. Vaktiniz müsaitse bu gece kalınız, yarın görüşürüz.

— Nöbetten çıktım, dedi Cemile. Çok yorgunum.

Bu konuşma yeter görüldü. Cemile kendisine ayrılmış olan odaya çekildi. Biraz sonra kapı itildi ve o donsuz oğlan girdi içeriye. Gülüyor ve garip garip bakıyordu. Cemile onu divana oturttu, saçlarını karıştırdı. Çantasından bir kâğıt mendil çıkararak burnunu sildi:

— Senin adın ne bakayım, dedi.

— Can, dedi küçük oğlan.

Cemile daha konuşacaktı, ama Nazmiye Hanım biraz asabiyetle odaya girdi ve oğlanı yakaladı.

— Babasının oğlu, dedi. Sen de pek hoşlandın galiba.

Bu da ne demekti. Cemile sözün üstünde pek durmadı.

O akşam ancak yemekte görüştü aile ile. Daire hayli genişti ve bir aşçı çalışıyor, Fatma sofraya hizmet ediyordu.

Yemekler pahalı ve her zaman yenilen şeylerden de-

ğildi. Sofraya elli yaşlarında bir de erkek gelmişti. Nazmiye Hanım'ın kocası olmalıydı. İki çocuk döke saça yemek yiyorlardı. Can, ağzını sımsıkı kapatarak annesinin verdiği yiyecekleri almıyordu.

Cemile peçete ile çocuğun ağzını burnunu kuruladı, sonra:

— Aç bakayım ağzını Can, dedi.

Çocuk ağzını açtı. Cemile'nin verdiği yemeği almaya başladı. Hiç itiraz etmiyordu. Nazmi Bey biraz ağırdan alıyordu. Adının Selim olduğunu öğrenen Cemile, Nazmiye Hanım'ın kocasının yemek yiyişine şaşmıştı. Adam kıtlıktan çıkmış gibi yemek yiyor ve soluyordu.

Bir güzelliği olmayan bu adamın üzerinde bir iğretilik vardı. Kıyafeti de pek düzgün değildi ve o zengin aileye yakışmıyordu.

Nazmiye Hanım elini hiçbir işe sürmüyordu. Çocukların ağzını bile Fatma siliyor ve yemekten kaldırıyordu. Bu çocuklar çok şımartılmışlardı ve kimseyi saymıyorlardı.

Cemile, ufak ufak kestiği etleri Çan'ın itiraz etmeden yediğini görünce biraz daha kaldı sofrada.

Salona gittikleri zaman bu küçük çocuk, bir de Nazmi Bey vardı. Cemile çocuğu koltukta yanına oturtmuştu. Televizyon seyrediyordu. Nazmi Bey:

— Bakımsız kaldı bunlar, dedi. Benim hanım Çekip çevirirdi aileyi. O da gitti, birbirimizmden koptuk.

Sonradan salona gelen çocuklar her şeyi karıştırı-

yor, birbirleriyle kavga ediyorlardı.

Her işi gören ve çocuklara da bakan Fatma idi.

Cemile izin isteyerek odasına çekildi. O gittikten sonra ötekiler salona geldiler ve Nazmiye Hanım'ın sinirli sesini Cemile yattığı yerden açık olarak işitti:

— Baba, yuvamı yıkmaya mı kalkıyorsun. Ne gereği vardı bu hastabakıcının.

Pek anlamlı sözdü bu, ama Cemile üzerinde durmadı.

Ancak ertesi günü kahvaltıdan sonra Nazmi Bey konuştu:

— Kızım, ben zekânızdan ve becerilerinizden çok duygulandım. Benim hem bakılmaya, hem de salim bir kafanın beni çekip çevirmesine ihtiyacım var. Evimizin halini görüyorsunuz. Bir süre için olsun bana yardımcı olunuz. Zaten orada hastahaneden şikâyet ediyordunuz. Bu operasyondan sonra kafamı bir türlü toplayamadım. Nazmiye çocuklarına bakmaktan aciz. Dışarıdan bir ele ihtiyacım var benim. Size şunu da peşin söyleyeyim. Burası benim evim ve burada ancak benim sözüm geçer. Yazıhaneme gidemiyorum. Birkaç parça emlâkim var. Ve piyasadan toplanacak paralarım var. Avukatım uğraşıyor. Ama bütün bunlardan başka benim bakıma ihtiyacım var. Sağlığım, yaşantım Ve rahatım bakımından. Ne alıyordunuz?

Cemile, Nazmiye Hanım'ın yanında:

— Para benim için mühim değil, dedi. Ben dokuz yıldır hastahanelerde çalışıyorum. Gençliğim hep ora-

da geçti. Size söylediğim gibi huzura, dinlenmeye ihtiyacım var. Ben hizmeti para ile ölçmem. Çünkü babamdan kalan evimi sattım, bankada biraz param var. Zaten kazandığımı da yiyemiyorum. Son defa çalıştığım hekim, huzur evine yattı. Bu gün kendisini ziyarete gidecektim. Uzun sürmez, dönerim. O zaman bana yapmamı istediğiniz görevleri bildirirsiniz.

Nazmi Bey:

— Belli bir iş yok kızım, dedi. Beni çek çevir. Bana bak, bir hasta farzet. Ben kendi evimde, kendi ailemin içinde perişanım. Bunu da hemen aklına koy. Sana en küçük bir şerefsizlik gelmesine izin veremem.

Cemile apartmandan çıktı. Kapıda bekleyen şoför ona kapıyı açtı. Huzur evine bu özel araba ile gitti ve yine öyle döndü.

Nazmiye Hanım, koskoca dairenin bir tarafına çekilmişti. Ortada ne kendisi ne de çocukları vardı. Nazmi Bey salonda yalnızdı.

Cemile, gelir gelmez salonun camlarından birini açtı. Salonda sigara dumanlan bulut halindeydi.

Can, annesinden kurtulmuş, salona girmişti. Arkasından Fatma telâşla geldi, çocuğu çıkarmak istedi, fakat çocuk küçük yumruklarıyla hizmetçiyi dövmeye kalkıyordu.

O güzel salonda, burada bir çocuk donu, orada kullanılmış bir mendil, yerde bir tek çocuk çorabı ve halının üzerinde bisküvi kırıntıları bulunuyordu.

Çocuk kavga döğüş çıktı, ama uzaktan bağırtısı geliyordu. Nazmi Bey:

— Cemile Hanım, dedi. Para, pul, itibar düzeni sağlamıyor. Nazmiye, Selim'le evlendi bu çocuklar çıktı ortaya. Ne okumalarından hayır var ne de sağlıklarından. Selim dersen, elâlem işte güçte görsün. Aylık veririm, benden cep harçlığı alır. Yer içer, daireye girer çıkar. Ne o elini bir işe sürer, ne kızım.

Nazmi Bey, erken evlenmiş olmalıydı. Kaybettiği eşinden dünyaya gelmiş olan Nazmiye Hanım ellisini geçmişti. Zayıf, sinirli, şaşkın birkadındı. Aradan bir iki gün geçince Cemile, Selim Bey'in işte güçte olmadığını anladı. Kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde hep hazırdı. Çok iştahlı bir insandı. Bol bol yiyor ve sofradan yine aç kalkıyordu.

Cemile yapacak işi olmadığı için Can'ı avutmaya kalkmış ve annesine:

— Bunun için üzülmeyiniz, demişti. Ben onu meşgul ederim.

Çocuğun tıkalı olan genzini iki günde açmış ve ağzındaki, burnundaki yaralan hemen hemen kapatmıştı.

Diğer iki çocuk, şoför tarafından ilk okula götürülüyordu. Çok şımartılmışlardı. Dedelerine bile karşı geliyorlardı. Nazmi Bey onları azarlayacağına oradan çekilip odasına kapanıyordu.

Cemile böyle problemli bir aileye hiç çatmamıştı. Bu da kendisini sıkmaya başlamıştı. Zaten Nazmiye Hanım ara sıra dokunduruyordu:

— Baba, biz başka yere gidelim. Senin de başın dinç

kalır. İşte bakıcı hanım var. Son zamanlarında yüzün güler.

Nazmi Bey sinirleniyordu:

— Şu alaycı, iğrenç sözleri ne zamana kadar yüzüme söyleyeceksin? Benim kadında kızda gözüm olsa senden mi izin isteyeceğim. İstediğin zaman istediğin yere git, hekim paranı veririm.

—- Zaten senin de niyetin bizi buradan sürüp çıkarmak baba.

Cemile araya girdi:

— Babanızda tansiyon yüksekliği var Nazmiye Hanım, dedi. Bu kadar tahrik etmeyiniz. Ben bu gün varsam, yarın yokum. Kız evlât olarak babanıza biraz özen göstermelisiniz.

Nazmiye Hanım:

— Senden terbiye dersi alacak değilim, hastahane yosması, dedi.

Cemile kıpkırmızı kesilmişti. Nazmi Bey:

— Bana bak, dedi. Pılını, pırtını topla, çekil git. Anamı bu huysuzluklarınla öldürdün. Sıra bana mı geldi? Sen değil Cemile Hanım'dan, Fatma'dan bile terbiye dersi almak zorundasın. Ömür törpüsü evlât.

İşte Nazmiye Hanım babasının evinden böyle ayrıldı. Ortada bir iki yırtık çocuk donu ile, çorap teki kaldı.

Fakat bu gidiş apartmanın huzurunu kaçıracak değildi elbet.

darkmdt - www.cizgiliforum.com

AVARELİK

Nazmiye Hanım çocuklarını alıp gidince koskoca dairede Cemile, Nazmi Bey'le yalnız kalmıştı. Nazmi Bey, kızının ayrılıp gitmesine hiç üzülmedi:

— Kızım, diyordu. Kötü karakterli bir kızdır, bu zamana kadar onu paraya doyuramadım. Her istediğini yaptım. Hatta koca diye seçtiği o işe yaramaz herifi bile adam etmeye çalıştım, sermaye verdim, ticaret yapsın diye. Onu batırdı, bu defa dükkân açtım, çıraklara bırakıp iflâs etti. Şimdi iş güç yok. Nazmi Efendi dayansın bakalım bu adamın masraflarına. Ona ayrı harçlık veriyorum. Sen üzülme onlar sokakta kalmadılar. Fatih'te kurulu düzenli bir apartmanım var, bir dairesi boş. Hem de dayalı döşeli. İşte Fatma'yı da alıp oraya gittiler.

Nazmi Bey, hastalıklı bir adamdı. Tansiyonu vardı, enjeksiyonları eksik olmuyordu. İşlerini tasfiye etmeyi düşünmüştü ama günlerdir eline bir defterini aldığı yoktu. Yalnız avukatı olan Enver Bey'e, bölük pörçük emlâkini satması için emir vermişti.

Cemile kendisine aşırı hareketlerde bulunan Nazmiye'ye karşılık vermedi ama gücenmemiş de değildi. Dairede bir aşçı ve bir şoförle kalmışlardı. Nazmi

Bey, aşçının akrabasından bir kadını aldı daireye. Artık her işe o bakacaktı. Cemile çalışmaya alışmış bir insandı. Bu dairede televizyon seyretmekle, Nazmi Bey'le tavla oynamakla vakit geçiriyordu.

Haftada bir gün, ziyaretine gittiği yaşlı doktorun, son gidişinde odasını boş buldu.

Burhan Bey ölmüştü.

Cemile ağladı. Bildiklerinin, tanıdıklarının birer birer eksilmesi onu üzüyor ve hayatın tadını kaçırıyordu.

Nazmiye arada bir telefon ediyordu. Bu telefonlarda daima kırıcı bir dil kullanıyordu. Cemile artık telefonun ondan geldiğini anlayınca konuşmamaya başlamıştı.

Bunun nedenini anlayan Nazmi Bey kızına:

— Sen Cemile'ye hakaret ettiğin sürece sana para vermeyeceğim, dedi. Ne haliniz varsa görün.

Bir süre evde bulduğu kıymetli eşyayı ve kendi takılarını satan ve babasına hakaretler yağdıran Nazmiye, bu işin çıkar tarafı olmadığını anladı ve bulduğu bir avukatla dava açtırdı:

Babası kendisine bakmıyor, diye.

Enver Bey, bu davaya gitti ve ayrıca Nazmi Bey'in kızına oturması için bir apartman dairesi verdiğini, kocası bulunduğunu ve ahlâksızlığı yüzünden çıkıp giden kızına bakmak zorunda olmadığını anlattı.

Fatma Nazmi Bey'e ve Cemile'ye ricaya geldi. Nazmi Bey:

— Babasını dava etmeye kalkan o ahlâksız kız ne

yüzle, benden para istiyor, dedi.

Cemile, bu aile meselelerine karışmak istemiyordu ama Nazmi Bey hasta bir adamdı ve yavaş yavaş bu genç hemşirenin çekilip gitmesine meydan vermek istemiyordu. Kızı para gücü ile alıkoymayı istemişti, ama Cemile'nin birikmiş doksan milyona yakın parası vardı.

Uzun tereddütlerden sonra Nazmi Bey önerisini ileri sürdü:

— Cemile Hanım kızım. Bir ayağım çukurda. Az çok bir param var. Bunlar o Nazmiye'nin elinde eriyip gidecek. Aklına sana göz diktiğim gelmesin, ama mecbur olduğum için söylüyorum. Bana varır mısın?

Garip bir sualdi bu. Cemile fazla şaşırmadı. Zaten adamın artık bir erkek gözüyle kendisine baktığına ihtimal veremiyordu. Adam yetmişini geçmişti. Ve artık cinsel ilişkilerden çoktan uzaklaşmıştı.

Bu adam, bu hasta haliyle ve bu hain kız evlâdın eline bırakılamazdı. Ama onunla evlenmekle kendi hayatını karartacaktı, Cemile.

Sinirleri iyice bozuk olan Nazmi Bey üstelemedi, ama bazen odasından ağlamış olarak çıkıyordu ve kız kendisini sözle reddetmiş olmadığı halde:

— Haklısın Cemile, diyordu. Haklısın, kızım.

O kış ortasında Nazmiye apartmana geldi. Cemile onu biraz serinlikle karşıladı ve:

— Bak Nazmiye Hanım, dedi. Babanız bana evlenme teklif ediyor. Ben kendisine bir cevap vereme-

dim. Ama böyle giderse; bütün parası, varlığı bir yabancı kadının eline geçer. Ne sizin bir geliriniz var, ne de kocanızın.

Nazmiye iyi niyetten anlayacak bir kadın değildi. Yemeğe oturdukları zaman Cemile Nazmi Bey'e:

— Beyefendi, dedi. Nazmiye Hanım'a, bana evlenme teklifinde bulunduğunuzu söyledim ve gelip hakikatli bir kız evlât sıfatıyla yanınızda yaşamasını kendisine teklif ettim. Bana verdiği cevap bu oldu: "Aklına şaşayım, dedi. Her şeyi elimden almazsın ya. Benim miras hakkım saklıdır."

Nazmi Bey:

— Kızım Cemile Hanım, dedi. Görüyorsun ya ben Nazmiye için ancak kendisine para yetiştirecek ve miras bırakacak bir insanım.

Nazmiye Hanım:

— Sen beni üç çocuğumla, kocamla aç bıraktıktan sonra elbette sana başka gözle bakamam, dedi.

Bunun üzerine Nazmi Bey:

— Her şeyi satıp paraya çevireyim de sen de gör, dedi. Bakalım benden tek bir kuruş alabilir misin? Sen bu huysuzluklarınla ananı toprağa soktun. Ondan kalan dünya kadar altını, elması yiyip bitirdin. Şimdi beni öldürmeye çalışıyorsun. İşte meydan Nazmiye Hanım, uğraş bakayım benimle.

Cemile Hanım, kafasında bin bir türlü kararlarla kalktı gitti, ama Nazmi Bey de işini bilen bir adamdı.

Enver Bey Fatih'teki apartmanı satılığa çıkarmış, Nazmiye Hanım artık üç çocuğu ve kazık gibi kocası

ile sokakta kalacaktı.

Bu defa yine Cemile'ye telefon ediyordu.

— Bu adam iyice bunadı mı? Üç torun ile beni nasıl sokağa atıyor. Bunda muhakkak senin kışkırtman var.

Cemile:

— Benim paraya ihtiyacım yok, dedi. Ben bir saat sonra çıkar giderim. Ama babamzın haline acıyorum. Bu gidişle siz sürünürsünüz.

— Hah, yap et, sonra kenara çekil, seyrine bak.

Cemile **nihayet:**

— öyle mi, dedi. Bundan sonra bana yapacağın her hakaretin cevabını alacaksın.

Cemile iki ateş arasında kalmıştı. Yirmi üç yaşına geliyordu. Bankadaki parası onu, çalışmadan yaşatacak kadar artmıştı. Bir köşeye çekilerek yaşamak mümkündü onun için. Diğer taraftan yaşlı adam kendisiyle evlenmekte ısrar ediyor, etinde, kemiğinde gözü olmadığını, yalnız yanında hakikatli bir insan bulunarak ölmek istediğini söylüyordu. Kimsenin küçümseyemeyeceği kadar bir servet bırakacaktı kendisine.

Adamcağız yalnızlıktan ağlamıştı bile. Nazmiye bu defa avukatla haber yolladı ve gelip babasına sahip olacağını anlattı.

Enver Bey, kötü bir haberle geldi. Nazmiye Hanım'ın kocası annesinden kalan bilezikleri ve kolyeyi alarak kaçmış. Bunları satarken suç üstü yakalanmış ve Nazmiye Hanım bu durum üzerine kocasından tek

bir celsede ayrılmış.

Şimdi huysuz kadın yalnızdı ve Uç çocuğu ile ortada kalmıştı. Nazmi Bey üzülmedi değil. Ama:

— Bunu bekliyordum, diyordu. Yanıma aldım, çalışmadı. Sermaye verdim, batırdı. Dükkân açtım, iflâs etti. Kızım: "Bunca parayı mezara mı götüreceksin, ne olur damat beslersen?' derdi.

Nazmi Bey tereddütler içindeyken, bir kış günü, hasta olan çocuk kucağında, öteki oğlan ve kız nezle ve mikrop içinde geldiler daireye.

Cemile kınamadı onu. Nazmiye babasının dizlerine kapanmıştı. Son iki ay içinde çok sıkılmış, aç kalmış ve sefil olmuştu.

Cemile bu kadının ağladığını ilk defa gördü. Hatta Nazmiye kendisine:

— Evlenecekmişsin, evlen, diyordu. Ben engel olmam. Ben de elli yaşıma geldim. Kim bakacak benim suratıma. Hiç olmazsa bundan soma anne olayım. Sana çok hakaret ettim, bağışla beni.

Cemile işte bu durumda, evlenmekten kurtulmuş oluyordu. Fakat çevresinde kendisine yakın kimse kalmamıştı. Tanıdıkları ya ölmüş, ya işten el çekmişlerdi. Ona şimdi başhemşirelik teklif eden müesseseler vardı. Bir özel hastahane ona idare müdürlüğü vermek istiyordu.

Fakat yine hastalık, yine gece gündüz hastalar arasında geçecek bir ömür. Kader atmıştı onu bu mesleğe. Hem de bu işte hayli ilerlemiş ve deney sahibi ol-

muştu. Ona, yari hekim gözüyle bakıyor ve değerini biliyorlardı.

Bütün ilişiğini kesse, Nazmi Bey'e, kızına veda edip valizini alıp çıksa nereye gidecekti. On üç yaşından beri on yıl boyunca hep hastalarla uğraşmıştı.

Kapıdan çıkar çıkmaz nereye gidebilirdi. Kendisini çeken hiç bir taraf yoktu. Tek başına nereye giderse gözler üstüne dikilecekti. Hakikaten çekici ve gösterişli bir kızdı.

Can unutmamıştı onu. Gelir gelmez eteklerine sarılmıştı. Zayıftı, göğsü hırlıyordu. Burnu tıkalıydı, öteki oğlan ve kız zayıf ve ateşliydiler.

Anaları da onlardan hayırlı değildi. Geçirdiği hayat burnunu sürtmemiş olsa böyle dönüp gelmezdi.

Daire bir hastahaneye dönmüştü. Cemile bu durumda yalnız kendisini düşünerek çıkıp gidemezdi.

Yine yapacağını yaptı. Bir hekim çağırdı. Adam alınan tedbirlere baktı ve:

— Bana yapacak bir şey bırakmamışsınız, dedi. Hastalık size ve beyefendiye bulaşmasın. Bir haftada düzelirler.

Cemile iş ve işçi bulma kurumuna telefon ederek yatılı ve yaşlı bir hizmetçi istedi.

Fatma, Nazmiye Hanım'ın evinden ayrılmış ve kapanın elinde kalmıştı. Cemile ortada dolaşmaya ve hastalara bakmaya mecbur kalmıştı.

Bir iki gün üç çocukla analarının ayağına yemek 'götürdü. İlâçlarını verdi, odalarını havalandırdı.

Öksürükler, aksırıklar kesildi. Ateşler düştü. Küçük oğlandan başlayıp bir bir ortaya çıktılar.

Şimdi çocuklar ve anaları arsızca yemek yiyorlardı. Doyasıya yediler, içtiler, kana kana uyudular.

Nazmiye Hanım dolaşmaya başladı. Sırtı ısındı, ayakları ısındı bu defa babasına yaltaklanmaya başladı.

YALNIZLIK

Nazmiye Hanım, yeni kapılandığı bir aile yanında göze girmek ister gibi çalışmaya başlamıştı. Bunca yıllık aşçıya bile yardım ediyor, babasının bütün hizmetini görmek istiyordu.

İki hafta içinde, kendisi de çocukları da toparlanmışlardı. Çocuklar tekrar okullarına gitmeye başladılar. Zaten Cemile'nin peşinden ayrılmıyorlardı.

Nazmi Bey, artık evlenmekten söz etmiyordu. Belki kendisi de pek genç bir kızı nikahlamak, onun hayatını çelmekle büyük bir hata işlemiş olacağını anlamıştı. Artık yapılacak bir işi yoktu. Ayaklarının üstüne kadar inen bir beyaz gecelikle bir köşede oturuyor, yemekten yemeğe yerinden kalkıyordu. Kızı onun ayaklarına yeni yeni dikkat ediyordu. Bu ayaklar tertemizdi, nasır gibi, ayakkabı vurması gibi arızalar kalmamıştı.

Nazmiye sordu:

— Baba, ayakların dinlenmiş olmalı, ne kadar temiz.

Nazmı Bey içini çekti:

— Cemile'ye sor sana, dedi. Bir şeyler yaptı, sıcak suya bir şeyler karıştırdı, üst üste banyo yaptım böyle oldular işte.

— Babacığım, her halde sana varacağı için seni yenilemeye kalktı.

Nazmi Bey:

— Bana hiç bir zaman evet demedi kızım, hep salladı. Israr ettim. Beni hayırsızlarla bırakma, şurada kaç günlük ömrüm kaldı. Sana ömrünün sonuna kadar sultanlar gibi yaşayacağın para bırakacağım, dedim. Bana verdiği cevap şu: Ben sizinle evlenirsem para için evlenmem.

Nazmiye bir türlü bazı huylarını bırakamıyordu:

— Ya ne için evlenirmiş?

— Yalnızmış, kimsesi yokmuş. Onun da kendisini koruyacak, arayacak insanlara ihtiyacı varmış.

— İyi ya. Daha ne ister.

— Orasını ona sor. Babasının evini satmış, ondan eline biraz para geçmiş. Ne yapacak paranın fazlasını. Ama benim varislerim olduğunu ve onların hakkını almak istemediğini söyledi.

— O zaman numara yapmış,

— Sen öyle düşünürsün kızım.

— O da dava açacağımı, paraların çoğunu alaca-

ğımı düşünmüştür.

— Bu ancak senin aklına gelir, onun değil. Eğer her şeyi satıp, parasını onun hesabına yatırsaydım bu evden başka bir şey alamazdın.

— Aptal mı bu kız?

— Hayır, çok zeki, hem de vicdanlı bir insan, hem de yalnız.

Nazmiye de yavaş yavaş bunun böyle olduğunu anlıyordu. Zaman zaman kendisinden utanıyordu. Hatta iş için müracaat eden kadınlardan birini seçmeyi Cemile ona bırakmıştı:

— Abla, sen seçeceksin, sen kararını ver.

Apartmandaki komşular Cemile'yi çok sevmişlerdi. Hemen her gün yoklamaya gelenler, hiç olmazsa kapıdan uğrayanlar oluyordu. Nazmiye Hanım'ı görünce biraz bozuluyorlardı.

Nazmiye Hanım, çocukları ile birlikte midelerini bozuncaya kadar yiyip açlıklarının acısını çıkardılar. Hepsi de düzeldi ve benizlerine kan geldi. Bir sabah Nazmiye Hanım:

— Affedersin baba, dedi. Bir sigaranı alabilir miyim?

— Salonda yok mu? dedi.

— Var ama, ben senin içtiğin sigaradan içiyorum da.

— İyi ama bana sigarayı bıraktırdı Cemile.

— Bıraktırdı mı? Nasıl olur?

— Vallahi nasıl olduğunu ben de anlamadım. Çok

öksürüyordum. Yavaş yavaş içmemeye alıştırdı beni. Altı yedi ay oldu, sigaranın yüzüne bile bakmıyorum.

— Aşk olmayınca meşk olmaz derler, baba. Bu zamana kadar bunca hekim seni sigaradan ayıramamıştı.

— Nazmiye, dilin hep kötülüğe kaçıyor, yapma artık bunu kızım. Herkesi kendinle bir tutma. Ben kim Cemile'ye göz dikme kim. Eğer o bana varsaydı, bu gün buraya kolayca gelemezdin. Sana kaç defa haber yolladı. Hep "Canınız cehenneme." diye cevap verdin.

Nazmiye bunları unutmuş değildi:

— Burnum sürtüldü baba, aklım başıma geldi.

— öyle olmalı. Ama sen yine yaptıklarını ortaya çıkarma. Cemile duruculardan değil.

— Gideceği yer var mı? Nereye gidecekmiş?

— Bu zamana kadar hastalarla haşır neşir olmuş.

— Belki de senin avukatınla anlaşmıştır.

—- Nazmiye senin dilin rahat durmaz. Cemile Enver'le evlenmek isteseydi alırdım onları yanıma. Kim karşı duracaktı ki?

Nazmiye Hanım, kendi kendisinden utanıyordu. Cemile, hekimlerin Nazmi Bey'e verdikleri ilâçları ve tavsiyeleri yüzde yüz uyguluyor ve onun yemeklerine,, rahatına çok dikkat ediyordu. Hatta onun ufak tefek jimnastik hareketleri yapmasını istiyordu.

Cemile, yapacağı işleri yaptıktan sonra kendisine verilen odaya çekiliyor ve tıp kitapları okuyordu.

Bazen elindeki kitap yere düşüyor, o bunun farkı-

na varmadan pencereden uzaklara bakıp dalgın kalıyordu.

Sonra bir gün sokağa çıktı, iki saat kadar dışarıda kaldı ve döndüğü zaman haber verdi:

— Sağlık yurduna uğradım beyefendi. Yarın önemli bir operasyon için bir hasta gelecekmiş. Başhekim beni istedi. Gece beklemek lâzım. Hastabakıcılıktan büsbütün kopmak istemiyorum. Ben yine gelirim, size telefon numarası da bırakırım.

Ve akşam yemeğinden sonra bavulunu hazırlamış, şoförü bile beklemeden apartman dairesinden ayrılmıştı.

Kendisine o kadar hakaret ettiği halde Nazmiye Hanım'ı öptü ve çocukları da okşadı. Nazmi Bey bayağı ağladı:

— Kızım beni büsbütün yalnız bırakma, dedi.

Cemile geniş yolun sonunda, köşeyi dönmeden başını çevirip arkaya baktı. Baba kız, apartmanın penceresinden kendisinin gidişine bakıyorlardı. Nazmi Bey bir iki defa elini salladı.

Cemile'nin burnunun direği sızladı. Kendisini bırak sa ağlayacaktı. Üzüntüsünü yenmeye çalışarak hızlı hızlı yürümeye başladı. Elindeki bavul gittikçe ağırlaşıyordu. Yanına bir çanta bile almadan elleri cebinde yürümeye alışmıştı.

Bir taksiye atladı, Sağlık Yurdu'nun adresini verdi. Lüzumsuz yere harcamaya da alışmamıştı. Son zamanlarda, Nazmi Bey'den aylık değil, açıktan bazı paralar almıştı. Her hangi bir şey için para harcadığını

hatırlamıyordu. Yürümeyi severdi ama elinde herhangi bir şeyi taşımayı değil.

Sağlık Yurdu'nda başhekimi bulamadı. Hemşirelerle görüştü. Operasyonu sordu, bilmiyorlardı. Bekleme odasında bir süre kaldı. Nöbetçi hekimi bir süre önce görmüş, tanımıştı. Başhekimin işi varmış, operasyon yapılacak genç bir erkekmiş. Anasıyla birlikte gelmiş ve komple bir oda tutmuşlar.

Cemile o küçük daireye gitti. Kadın orta yaşlı, şişmanca bir anne idi. Oğlu otuzuna yakındı.

Annenin adı Leman Hanım, oğlunun ise Sedat'tı.

İkisi de telâş ve panik içindeydiler. Sedat Bey'in karnında sancısı vardı. Gerekli tahliller yapılmıştı, ertesi sabah ameliyathaneye alacaklardı.

Hastane için bu basit bir ameliyattı. Ama hastalar için tam bir korkunç tehlike. Bütün işi bildikleri kadar olumsuz tarafından düşünürler.

Cemile, hemşirelerin odasına indi. Yaşlı başhemşire ona ertesi günü gelmesini söyledi. Cemile nöbetçi hekimin odasına çıktı. Oraya bıraktı bavulunu. Söz vermişti, bu sözü geri alamazdı.

Nöbetçi hekim önlüğü ve elbisesi ile yatağına uzanıyor, hemen hemen baş ucundaki zil saat başı çalıyordu.

Cemile bir koltuk üzerinde vaktini geçirdi. İlk defa bu mesleğin acı bir tarafını görüyordu. Onun da huzur içinde bir eve ihtiyacı vardı. Fakat bunu bulamazdı, çünkü yalnızdı. Beklediği, ıstıraplarını gider-

meye çalıştığı hastalar bile, taburcu oldukları sırada ona da bir selâm verir ve kendilerini almaya gelenlerle birlikte bu ıstırap yuvasından çekilip gider, bir daha oraya düşmemeyi temenni ederlerdi.

Ertesi sabah, ortalık ağarırken nöbetçi hekim bir çay içmiş ve gitmeye hazırlanmıştı.

Geceki hemşireler kılıklarını değiştirmiş, çıkma saatlerini bekliyorlardı. Gündüz çalışacak olanlar birer birer geliyor ve giyinmeye başlıyorlardı.

Hastahanelerde çalışanların, eşleri, ana, babaları, çocukları bir yuvaları vardı. Hastahaneden çıkacakları saati iple çeker ve bir dakika bile geciktirmeden çıkıp giderler. Çalışmaya gelenler, evde bıraktıklarının hasretlerini bir süre daha içlerinde taşırlardı.

Saat sekizde başhekim geldi. Operatör de onun odasındaydı. Cemile fena bir gece geçirdiğinden söz etmedi. Ama operatör:

— Cemile hemşire, bizim Ekrem Bey'in de ameliyathane hemşiresiydi, dedi. Her bakımdan iyi yetişmiş bir kızdır. Leman Hanım hastayı bekletecek bir hemşire aradı. Kendisi evhamlı bir hanım. Ben Cemile'yi tavsiye ettim.

Operatör, Cemile ile birlikte Leman Hanım'ın tuttuğu komple odaya gitti.

Hastayı bayıltmak gerekiyordu. Cemile göğüs cebinden bir enjektör çıkardı. Doktorun bakışları arasında iğneyi batırdı ve enjektörü yavaş yavaş çekti.

Sedat Bey, uzanmış yatıyordu. Üzerine uzun bir gömlek giydirmişlerdi. Aç bırakmışlardı ve gerekli

Leman Hanım'ın yemeği biraz daha ağırdı. Cemile'ye de onunki ile birlikte yemek gelmişti.

Cemile iki gece hiç uyumamış ve sancısı olan Sedat Bey'i bir sandalye üzerinde beklemişti. Cemile'nin gizlice verdiği bir uyku hapı ile Leman Hanım iyice uyumuştu.

Birbirlerini pek tanımıyorlardı. Yalnız Sedat Bey, iki gün iki gece yanından ayrılmayan kızın yüzüne gözlerini dikmişti.

Hastahane hayatı başlarına gelmidiği için bilmiyorlardı. Serum bile onları korkutmuştu. Cemile'nin açıklaması gerekmişti. Sedat Bey'e narkoz verilmişti. Bunun yan etkileri olurdu. Serum verilmezse birkaç gün kendisini toplayamazdı.

Cemile serumun verildiği bileğin üzerine elini koymuştu. Hatta bir aralık dışarıya çıkması gerekince Leman Hanım'a kendi yerini vermiş, Sedat Bey kolunu kıpırdatırsa iğnenin çıkacağını veya serumun deri altında şişkinlik yapacağını söylemişti.

İkinci günün sonunda artık serum verilmesine gerek görülmedi.

Cemile kendisine verilen faturayı gözden geçirdi ve:

— Bir milyon ikiyüzbin lira hanımefendi, dedi.

Leman Hanım kıpkırmızı kesildi. Söylenilen bu rakamı tekrarladı. Sedat Bey:

— Anne, dedi. Bir devlet hastahanesinde yatmamı kabul etmedin.

Leman Hanım:

— Gelen faturadan düşmezler mi?

Cemile gülümsedi:

— Hanımefendi, bir gün erken çıkmakla kazandığınız ikiyüzbin liradır. Bu da doğru diyelim, hekimler gerek gördükleri için bu kadar gün koymuşlar.

— Doğru söylediniz kızım, ama bizim halimiz biraz kritik.

Cemile:

— Anlıyorum hanımefendi, ben faturayı kapattırırım, siz bana bir miktar borçlu olursunuz.

Cemile çıktı odadan, biraz sonra ödenmiş olan faturayı getirip Leman Hanıma verdi.

Cemile faturayı ödemişti. Ana oğul birbirlerine baktılar. İtiraz edecek güçleri yoktu.

Ertesi gün, akşam vizitesinde Sedat Bey'i muayene ettiler, Prfesör:

— Geçmiş olsun,dedi. Yarın çıkabilirsiniz.

Ana oğul bir sıkıntıyı savmışlardı. Ama şimdi karşılarına bir borç yükü çıkmıştı. Başhekim biraz sonra gelmiş ve başhemşireye:

— Yarın saat sekizde Leman Hanım ile Sedat Bey odayı boşaltıyorlar, dedi. Oda tutulmuştur, ona göre davranınız.

Ve Leman Hanım'a da:

— Gece için istediğiniz hemşireye de yüzbin lira ödemeniz gerekiyor hanımefendi, dedi. İki gece bekledi sizleri.

— Teşekkür ederiz, dedi Leman Hanım.

Fakat üçüncü geceyi de bir koltuk üzerinde geçi-

ren Cemile, sabahleyin erkenden Sedat Bey'le Leman Hanım'ın hazırlanmasına yardım etti.

Leman Hanım:

— Ne yapacağız Cemile Hanım? dedi.

— Bir şey yapmanıza gerek yok hanımefendi, dedi. Size biraz param olduğunu söylemiştim, nasıl olsa ödeşiriz.

Leman Hanım:

— Bir ameliyatın bu kadar pahalı olduğunu nereden bileyim, dedi.

— Olan oldu anne, şirkete telefon ederiz, bir çaresine bakarlar.

— Şirketten ev kiraları için avans aldın oğlum.

— Evet ama satar savar bir şeyler yaparız.

— Beşyüzbin lira sanmıştım, dedi Leman Hanım. Ancak onu topladım. Babanın verdiği ne varsa sattım.

Faturanın altında mümkünse hemen ödenmesi diye bir satır vardı. Dört gün için hesap çıkartılmıştı.

Sedat Bey faturayı inceledi ve:

— Çıkacak bir tarafı yok anne, dedi. Yalnız günlük de hesap yapıldığı için bir gün evvel çıkarız. Hiç olmazsa birkaç yüz bin lira kazanırız.

Başhekim bir aralık gelmiş ve:

— Hastanız iyi, değil mi? Çilli Kız demişti.

Başhekim çıkınca Leman Hanım sordu:

— Sizin adınız Cemile değil mi?

— Evet, dedi Cemile. Ama yüzümde birkaç çil vardı. Bana bir aralık "Çilli Kız" diye seslenirlerdi. Son-

radan Çilli Kız olup çıktım.

Leman Hanım:

— Aileniz ne tarafta, diye sordu.

— Babam albaydı, dedi. Annem daha evvel ölmüştü. Akrabadan kimse kalmadı.

— Size kim bakıyor?

— Hemşirelere kimse bakmaz hanımefendi. Ben kendi kendimin akrabasayım.

— Eviniz filân yok mu?

— Bir üvey anne yüzünden satıldı evimiz. Benim evim hastaların yanı ve hastahaneler artık.

Leman Hanım daha sonra:

— Bakınız Cemile Hanım, dedi. Sedat yeni girdi bir şirkete. Evimiz kirada. Zaten oradan da çıkartmak istiyorlar. Biz çıkmayınca satılık ilân ettiler. Şu sırada başımıza bir de apandisit çıktı. Çok müşkül bir durumdayız. Bari yarın çıkalım, diyorum. Bir günlük oda parası, yemek parası.

Sağlık Yurdu'ndan ayrıldılar. Ana oğul Teşvikiye'de sokak içinde bir apartmanda oturuyorlarmış. Pek ferah ve açıklık bir yer değildi ama, işte bu da bir yuva.

Cemile, eli işe varmayan Lemana Hanım'a biraz yardım etti. Sedat Bey daha on gün kadar çalışamazdı. Kendisini yormaması gerekiyordu. Leman Hanım kocasından bağlanan emekli maaşı ile geçinmeye çalışıyordu.

Cemile, bu iki kişilik aile sofrasında akşam yeme-

ğini yerken biraz kendi hayatından söz etti. Bunu ne için yapmıştı, kendisi de farkında değildi. Ama Sedat Bey'in yattığı sırada kendisine diktiği gözlerinden biraz etkilenmiş olmalıydı.

İki günlük misafirlikten sonra, gitmek için hazırlandığı sırada Sedat Bey sordu:

— Bizimle kalmanız mümkün değil mi Cemile Hanım?

Cemile:

—- Tanıştığımıza ben de pek memnun oldum, dedi. Fakat benim bir mesleğim var. Bu benim anlımın yazısı. Benim evim hastahaneler, akrabam hasltalardır. Arada bir bunaldıkça size de uğrarım.

Sedat Bey:

— Cemile Hanım, dedi. Belki bir başka türlü anlaşmamız mümkün olabilir. Ben bu fırsatı kaçırmak istemiyorum.

Cemile biraz kızardı:

— Vallahi bilmem ki Sedat bey, dedi. Birbirimizi pek tanımıyoruz da.

Sedat Bey:

— Biz de yalnızız, dedi. Tanınma imkânı veririz size. Şimdi bir yere bağlı değilsiniz.

Cemile bu imkânı verdi onlara ve Çilli Kız onların gelini oldu.

— SON —

TARAMA:

Darkmalt

WWW.CIZGILIFORUM.COM